

Přepis besedy konané v rámci divadelního představení VÍKEND S BOHEM

IVA ADAMCOVÁ

Jičín, 30.8.2014

Obsah

1. Úvod.....	2
2. Pokora	2
3. Tři lidské složky	3
4. Duch.....	4
5. Hmota těla, dědičný hřích	8
6. Duše	10
7. Odpory, poslední platby	12
8. Udílení daršanů	13
9. Rovnice žité pokory	17
10. Změna DNA člověka	18
11. Vláda nad hmotou bez konání, pomocí pokory	20
12. Příběh obyčejného žití v pokoře	24
13. Rozhodování se	26
14. Rozhovor po divadelním představení	28

1. Úvod

Moc jsem se na vás těšila. Děkuji vám. Je úžasný, kolik vás přijelo. Je pravda, že jste mi trochu chyběli. I když vy dobře víte, že jsem člověk, který když je sám, tak je spokojený, a když jsem s lidmi, tak jsem také spokojená. A tak jsem si říkala, co já vám tu dneska budu povídat, když vy už všechno víte? Já jsem ukončila přednášky v prosinci minulého roku (2013). Tam jsem řekla základy všeho. Je pravda, že jste si všichni ověřili, podle dopisů, které mi chodí, že praxe je velmi obtížná. Někdy vás ego zavede do slepé uličky, že si nevíte rady. A proto jsem se rozhodla a jsem tlačena Otcem k tomu (když jsem ten "pašerák", jak mě nazval jeden muž z Moravy, mimochodem je tady také), abych vám prozradila ty nejjemnější taje, které se týkají přechodu do 5. dimenze, protože musíte vědět, jak se žije skutečná pokora.

2. Pokora

Skutečná pokora je o absolutní vládě nad hmotou. Jestliže budete člověk, který zvládne svoji hmotu, tzn., budete vládnout svému tělu a nebudete podléhat jeho programům, které se tam automaticky objevují a vysílají na vás ty své smyčky a klíčky, které vás chytají, tak všechno ovládnete.

A když jsem si tohle řekla, tak jsem si vzpomněla na jednu historku, kterou jsem zažila, když jsem byla jako holka.

Když mi bylo 13 let, tak jsem na svůj věk vypadala vyspělá (mimochodem již v 11 letech jsem byla velká jako nyní). Mí rodiče se o mě hrozně báli a měli také jedináčka. Tak ta představa ega jede. Já jsem toužila obrovsky jít na diskotéku od 17 hodin u nás v Perle v Řetenicích v Teplicích. A vždy jsem slibovala všem mým spolužákům, kteří tam chodili (a mohli všichni, kromě mě), že tam taky přijdu. Tak jednou, po takovém malém dohadování s mými rodiči, jsem si řekla: ‚Tak a dneska půjdu. I když si to nepřejí, já skutečně půjdu.‘ Oni byli bezradní. Vzala jsem si boty, zvedla je a seběhla z prvního patra do mezipatra, a pak sbíhala dolů do přízemí, kde jsem si ty boty chtěla navlíknout na nohy. Najednou se otevřeli nahoře v prvním patře dveře a můj tatínek v zoufalství strachu (egoismu) o mě, na mě zavolal takovou výhrůžku. Možná si to budete pamatovat, jak vaši rodiče vyhrožovali vám, když nad vámi neměli moc. Nebo pak, když vy jste vyhrožovali svým dětem, když jste nechtěli, aby něco dělali. Takovou tu výhrůžku: "Jestli teď odejdeš, tak já zavolám telefonem na VB (to bylo za totality samozřejmě), oni si pro tebe přijedou a půjdeš

do ústavu. My se o tebe nebudeme starat, když neposloucháš!" a zavřel dveře. Věřím, že si tam potom kousal nehty strachem, co já udělám nebo neudělám. Věřte mi nebo nevěřte, mě bylo jedno, že mi vyhrožoval. Já jsem tam stála, boty jsem držela v ruce a teď jsem upřeně hleděla do podlahy a říkám si: „Bože, když já tam půjdu, tak oni budou mít strach, oni se budou bát. Ale já jim to neudělám“. Ono nebylo čeho se bát. Ale oni to nevěděli. Takže já jsem pomalu ty boty položila na schod a pomalu jsem se vracela nahoru. Teď pozor, to je první polovina úkolu! Druhá polovina úkolu je nezdemolovat svojí hmotu. To znamená, že mě to nebylo líto, že já - Iva - hmota jsem nemohla na diskotéku, nekritizovala jsem svoje rodiče, nepovažovala jsem to za špatnou situaci. Já jsem jen přijala to, co se děje.

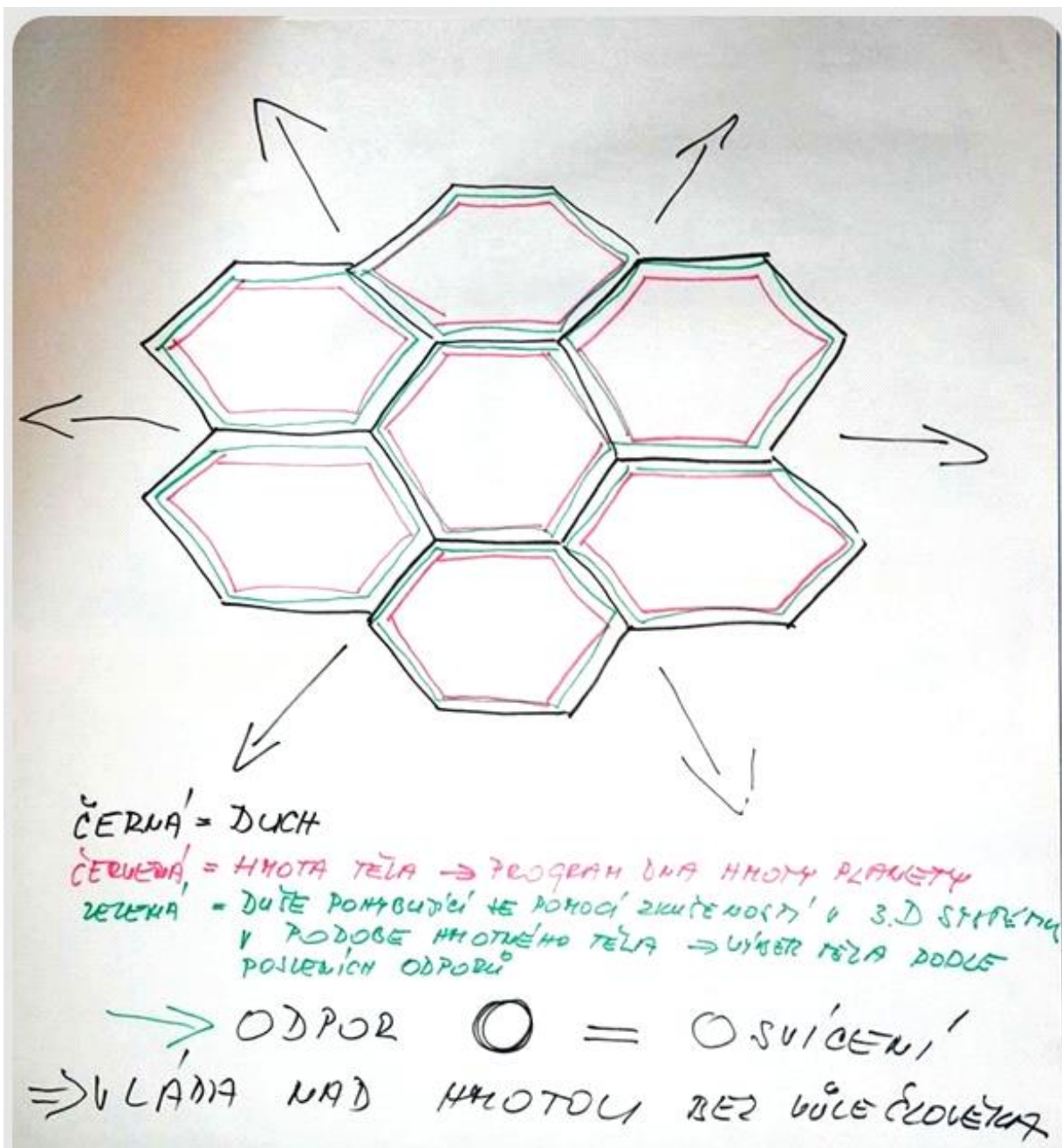
Takže vidíte, co znamená v praxi demolice hmoty. A veškerá hmota je vaše.

Nesmíte demolovat hmotu druhých lidí a zároveň i svoji hmotu. Tahle demolice se děje **negativními emocemi**, to už víte z mých základních přednášek a i z audionahrávek, které vám zasílá Dan.

3. Tři lidské složky

Je to velmi důležité pochopit, protože jinak se nevymaníte z vědomí hmoty. Hmota je velice silná a vědomí, které je Božské, žije ve všech částech vesmíru. My jako lidé v sobě máme tři složky. Vzpomeňte si vždycky na Bibli. Všechno je tam popsáno, i když je to velmi zamaskované a není to nikdy vidět.

Namalovala jsem na obrázku tři barvy, vypadá to jako včelí plástev.

4. Duch

Základní složka je duch, to znamená Bůh ve vás. Ten je v každém stejný. A protože já jsem pašerák, který vás pašuje do vyšších stavů vědomí, abyste si uvědomili vaši skutečnou realitu, musíte vědět, že Bůh v každém člověku, ať hraje jakoukoliv roli osudu, je úplně stejný Bůh, jako jste vy. To znamená, že obdiv jako takový patří do

3D systému. Já se k tomu vrátím, až budu vysvětlovat tyto položky, ale to až za malou chvíli.

Tady vidíte kolonku, která patří 3D. Druhá kolonka je také 3D a poslední je 5D.

3D. Č. MAGIE	3D B. MAGIE	POKORA (KRISTUS) 5D
ÚTOKY MOC	LITOSTI ZASAHOVÁNÍ	UČITEL
DEDIČNÝ	HERC	KVAZ
UDELOVÁNÍ DARŮ	DARŮ	OBYČEJNOST ŽITÍ + SPOKOJENOSTI
DEMOLICE HMOTY	HMOTY	VLÁDA NAD HMOTOU, BEZ KONÁNÍ POMOCI POKORY
		ZMĚNA DNA OTVORENÍ SOUVĚTA

Kolonka, která je směrem dolů, patří **černé magii**. To znamená člověku, který už po dlouhých letech zkušeností, které nabral vývojem duše, a které mu zůstávají, se naučil, že v sobě už má velké množství Boha. A tehdy už vidí dopředu, co k němu přichází. Ale protože není znalý, ještě nezná zákony Boha (celku), chce vládnout. Tento člověk už má také velikou intuici, byť je černým mágem. Černí mágové, když vidí, že k nim jde nějaká situace, tak to považují za opačný jev. Černý mág si myslí, že na co myslí, co mu spadne do hlavy (myslí), že je jeho vůlí, a ono se to pak skutečně stane. Černí mágové si také myslí, že na co myslí, to posilují. Tak vědomě a úsilím posilují věci, o kterých si myslí, že je mají ve svých rukách.

Jestliže pak odložíte stav černé magie a přejdete do **bílé magie**, pak už je tam zase zvýšený příliv lítostí nad tím, že druzí lidé trpí, chcete jim usilovně pomáhat. Stav této kolonky je účinný díky lítostem jako nástroj k tomu, abyste zasahovali vůlí člověka a určovali, komu pomoci. Vy pak chcete pomáhat všem. Věřte mi, bílí mágové to mají v osudu také velmi těžké. Když chtějí, třeba i na malou chvíli, být slavní. Tím, že pomáhají druhým lidem, chtějí se ukazovat. Pak ale zjistí, že jejich práce je marnost nad marnost. Protože lidé, kterým pomohou, se k nim za čas vrátí s dalším blokem, s další nemocí. Pak zjistí, po velmi dlouhém čase, že tudy cesta nevede. Že každý z vás se musí naučit být tím Bohem a konat činy tak, abyste vždy své tělo oživovali Bohem a byli jste zdraví. Hlavně se to týká i poryvů vašeho osudu. Vy se totiž učíte poslední fázi, a tou je pokora neboli **žití Krista**.

Vrátím se k obrázku (strana 4) - tady k té plástvi.

Černá barva je duch - Bůh ve vás. Červená barva je hmota.

Zhruba asi před 10 dny v noci jsem viděla své vědomí Boha, které letělo vesmírem a mýjelo různé planety. Je to velmi příjemné. Jako Bohové se cítíte obrovsky blaženě. Vědomí letělo kolem velkého množství planet a každá planeta měla své děje, které se tam promítaly v takovém dlouhém pásu. Byla to velice zajímavá projekce. A přesně jsem se blížila k planetě Zemi, kde byl můj zájem Boha, prožít si osud, který jsem si jako Bůh, sama pro sebe připravila.

To samé máte vy všichni, jenom si na to nepamätujete. Všechny minulostní odpory, které končily ve vašem posledním životě, jste si zvolili v pokračování v tomto osudu. Takže vidíte, že je nutné zastavit vaše odpory a naučit se konečně respektovat veškeré dění vašich osudů. Ať se to týká hmoty, to znamená činů druhých lidí včetně

vašeho těla anebo také situací. Protože všechny situace planety jsou nastaveny. Planetě patří DNA.

Nedávno mi jeden mladý muž napsal, že to není pravda, že třeba horniny a ty nižší věci, nemají své DNA. Mají. Na to teprve věda přijde. Uvědomte si, že věda šla napřed rozdílně. Byla víra a věda a ty šly daleko od sebe. Bylo to ve světě 3D a bylo to nutné, protože tam, kde je odpor a souboj, tam, kde je pření se o pravdu, tam se urychluje pokrok. Proto ve 3D světě máte ego. Ano, to ego je dobré, protože ten odpor, který prožívá dlouhou dobu vaše hmota, je pro vás velice důležitý, abyste se vyvíjeli. A i vašeho vývoje je stanovena na tuto dobu. I bod, kdy pochopíte, co pochopit máte, je stanovený. Věřte mi, že to nemůžete urychlit vůlí člověka. To nejde.

Teď se dějí velmi vážné věci i u velmi dobrých lidí, kteří v minulosti kráčeli i cestou různých duchovních praktik a cvičení, které do března 2013 pracovaly, včetně technik meditačních. Nyní ale, když si k tomu sednete, otevírají se i schizofrenické stavy, protože vy berete vývoj svého těla do vlastních rukou. Ale přitom vy máte svůj osud nastavený. Lidé, kteří by chtěli usilovně pomáhat a být platní světu? Ne! Vždyť vy, ve vlastním vývojovém Božím plánu, jste si stanovili každý den, kdy otevřete oči, s kým se setkáte, jakou práci budete dělat, jakou činnost budete vykonávat, s kým promluvíte...

Nikdy jsem nepovažovala to, že jsem 12 let mluvila vždy jenom k jednomu člověku jako za něco chabého nebo malého. Já to dělala jenom ráda. To je zdánlivé, že mluvíte jenom s jedním člověkem. Vy nevidíte zástupy lidí, které se budou potkávat s tímto člověkem v celé době, velmi dlouhé po této chvíli, kdy se opustíte. A kolik lidí on zasáhne svým chováním, svou činností, svou mluvou. Když bych byla nespokojená s tím, že pomáhám jenom jednomu člověku, nikdy bych se nemohla dopracovat k vám, v tomto množství. Ale to nebylo mojí vůlí, že jsem se k tomu chtěla dopracovat. **Tohle se děje vždy jenom samo, protože člověk, který je pokorný, dostane vše.** Vy se totiž stanete **bez vůle člověka** tím, kdo skutečně **ovlivňuje všechno**. Vůlí člověka komplikujete. Uvědomili jste si, že život jde sám? Že se skutečně samo vždy všechno vyřeší? Úplně všechno. Stačí **zachovat klid**.

Mnozí černí a bílí mágové mi podsouvají pasivitu, protože mi nerozumí. Mnoho lidí, kteří se ještě bojí, že třeba udělají chybu, mi píší: "Co když se rozhodnu špatně?" Už to je stav 3D. Ten člověk se bojí, že někde existuje nějaká chyba. I vaše všechna

rozhodnutí jsou nastavená podle toho, jak jste schopní ve vašem vědomí, a kam jste se dostali. To znamená, že jestliže mají být komplikace (ještě jste v minulosti odporovali nějaké situaci), rozhodnete se správně, i když jakoby "nesprávně", abyste zjistili, že to jen proběhne, ale získali jste zkušenost. Zmírnili jste zase odpor strachu, on je zase o něco málo lepší.

5. Hmota těla, dědičný hřích

Já se vrátím opět tady k té plástvi na obrázku (strana 4). Červená barva znázorňuje vaší druhou složku, což je vaše hmota a ta se týká vždy konkrétního života. To znamená osudu hmoty, který jste si v tu chvíli vybavili tady na planetě. Ano, třeba osud jménem Eva. Je to tělo, které má toto jméno.

Už dopředu je samozřejmě naplánováno, co Eva prožije, s kým bude žít, ale hlavně, a to si dobře pamatujte, je tam zapsán tzv. **dědičný hřích**.

O dědičném hříchu se mluví i v Bibli. Ale velmi mnoho lidí vůbec neví, co to je. Dědičný hřích se týká pokračování vývoje hmoty rodu. Jenom hmotných těl. A teď se podívejte opět na ty složky, které tady jsou v černé magii, bílé magii a v pokoře.

Černý mág, když si vybere osud svého těla, tzn. ještě nezvládl moc, útočí. Podporuje emocemi. Nemá rád svoji babičku a možná dědka, protože byli takoví a makoví a on to teda musí mít taky. To je omyl. Ale my se k němu dopídíme.

Bílí mágové to mají také. Ti budou šahat do minulosti a budou vůlí člověka, např. tou Evou, ovlivňovat a zasahovat bloky v minulosti. To je všechno vůle člověka. Vy se dostanete z dědičného hříchu jedním jediným stavem (pokorou).

3D. Č. MAGIE	3D B. MAGIE	POKORA 5D (KRISTUS)
ÚTOKY MOC	LITOSTI ZASAHOVÁNÍ	UČITEL
DEDIČNÝ HŘÍCH		
UDĚLOVÁNÍ / DAROVÁNÍ		OBYČEJNOST ŽITÍ VE SPROBENOSTI
DEMOLICE HMOTY		VLÁDA NAD HMOTOU, BEZ KONÁNÍ POMOCI POKORY
		ZHĚNA DNA OTVĚRŮ TĚLA

V osudu DNA hmoty naší planety bylo naplánováno (v této době jsme už proletěli do páté dimenze), že určitá část lidstva a její hmoty bude schopná změnit své chování. Proto třeba jako jsem byla já v rodině takovým dítětem, tak se teď takových dětí rodí velmi mnoho. Chovají se jinak, než jejich rodiče.

Vzpomeňte si, co říká Bible. Cti otce svého a matku svou, neboť já - Bůh, jsem si zvolila jméno Ivy - svého těla a zvolila jsem si DNA mého otce a také mojí matky, protože mi vyhovovalo. A zvolila jsem si ho proto, abych byla tak soucitná a opakovala dobré věci a z těch jakoby nedobrych se poučila a nedělala to, ale je mojí vůlí, že jsem si vybrala tyhle rodiče.

Nedávno mi řekl jeden muž: "No já jsem lítostivý, to je pravda, ale za to může moje babička." A já říkám: "Jó? To není vaší prababičky a vaší babičky. Je to vaše. Vy jste v minulosti neuměl nedělat lítosti. Takže jste si vybral tu nejlepší prababičku, nejlepší babičku a nejlepšího tatínka. Abyste se znova učil v programu jejich hmoty odbourávat to, co jste v minulosti nedokázal. A tam jste se zastavil. Je to vaše."

Bílí mágové tohle neumí. Oni to hází na předky. Černí mágové také. Ne. Jestliže já mám tohle v osudu, v rodině, je to moje. Házet to na dědictví svých předků je velký omyl dualitního světa (3D) - světa odporu, kdy hážete světlo na špatné a dobré věci. Ale tak to není. Oni jsou dobří právě proto, že ještě litují, protože vy jste to v minulosti neuměli a je na vás, aby v tomto životě jste to dokázali. Ale samozřejmě vy už víte, že i v tomto životě, pokud to máte dokázat, tak to dokážete. Pokud ne, tak to nedokážete. Stačí jen poslouchat, jak reaguje vaše hmota neboli vaše tělo. A trochu taky používat nejenom srdce, ale také mozek. Byli jste obdařeni rozumem, a ten je velmi důležitý. Kristovství vzniká tím, že se vám propojí srdeční čakra se třetím okem - šestou čakrou. Tak abyste tedy i přemýšleli a používali rozum. Protože v této chvíli, když přišly informace k převodu do 5D, tak potřebujete rozlišit informační toky, abyste jich využili k prospěchu toho všeho, co vám říkám.

Láska vysílaná na druhé lidi má také demoliční charakter. Vy potřebujete soucítit s druhými lidmi. Já jsem také soucítila s mým tatínkem, když mi vyhrožoval, abych nešla na diskotéku. Já jsem věděla, že on by trpěl a představitost jeho ega by mu ukazovala obrazy, které nebyly pravdivé, ale on by jim věřil. Takže **soucit je ten, který zastaví vaše negativní emoce. Nic jiného.**

Vše co vám chci vysvětlit je, abyste ovládali veškerou hmotu tohoto světa. To znamená, abyste zastavili odpor hmoty, která proti vám brojí. Věřte, že ty udičky jsou velice chytré, velice nápadité. Protože stejné ego, které má vaše tělo, mají všichni lidé na světě. Takže vy, když něco ustojíte a společný egoismus (neboli satan - zákon hmoty všech hmotných těl) to ještě ví, tak vás začne lákat přes druhého člověka. Přejde k vám známý. Začne vás přemlouvat: "Nebud' blbej, udělej to. Ty mu to přece musíš vrátit." Ne. Nenechte se strhnout. Pamatujte si, že každý je zodpovědný za své vlastní činy. Ty vás vždycky doženou. Trvá to nějaký čas, který mi tady jako čas považujeme. Ale vždycky to děláme jen sami sobě, neboť hmota je jedna jediná, pod kterou se vědomí ducha ponoří.

6. Duše

Na obrázku na této plástvi ještě existuje třetí barva. Je zelená.

Už jsme prošli duchem, který je černý, červená je hmota, zelená konstrukce značí duši. Je to stav, dá se říci také iluzorní, protože se dotýká hmotného světa. Vždy, v každém vašem životě si naberete jinou hmotu. Veškeré informace, které přes tu hmotu získáte, vám na věky zůstanou a tím se naplňuje zkušenost vaší duše. A teprve tehdy, když se dostanete do stavu odporu nula, dojdete osvícení.

Je velmi těžké prohlédnout to, protože kolem vás se děje zvláštní divadlo. Divadlo, které vám například předvádějí vaše děti, jejich partneři, vaše vnoučata, vaši spolubydlíci, spolupracovníci, učitelé, spolužáci. To všechno se kolem vás děje. Teď vidíte, jak se různě dohadují a tahají se o nějaké věci. Vy musíte **prokázat nestrannost, láskyplnost a soucit**. Vy smíte zasahovat jenom tělem. Ale teď, v té chvíli, kdy je člověk rozervaný, neví to, je rozladěný z toho, co se kolem něj děje, si nevíte rady. Není to zase tak těžké. Vy smíte jen napravovat výkyvy druhých lidí.

Většinou když tu mám rodinu, také se tam dějí nějaké věci. Je to pro mě úsměvné. Jakmile mi Otec chce něco předvést, zpomalí se jakoby film kolem mě. Vidím všechno skutečně jako zpomalený pohyb. Já jsem teď zažila (vím, že to bylo také kvůli tomu, že jsem dnes jela na přednášku, a že vám mám vyprávět tyto věci) "dramatickou" chvíli v rodině, když tu teď byly moje děti.

Přemísťovali jsme se z jednoho místa na druhé, pořád se balilo. Moje dcera jí bez lepku, takže uchránit potraviny od kontaminace, do toho tři děti. Ten nejmenší je

čtyřletý, furt se někde motá. Když už se přemísťovala ta moje rodina už asi po patnácté, tak samozřejmě nervozita, jestli něco zapomeneme, znáte to, kdy ještě někam pospícháte. Teď měli tři schůzky najednou a ještě se nenajedli, teď jeden řval a druhý... A ten mrňous mrňavej se motal tátovi pod nohama. A zkrátka taťka, jak už byl nervózní, už mu několikrát vyhrožoval, ten malej neposlechl, zkrátka dostal pohlavek. A začal rvát jako tygr. A teď jsem viděla scénu divadla. Brácha - starší syn, ho obrovsky miluje, takže se ho zastal vůči tatínkovi: "Proč ho biješ?". Moje dcera také: "To nemuselo bejt.". Ale to už jsou odpory, pozor. To už jsou odsudky. Když můj nejstarší vnuk začal chlácholit toho malého, tak já jsem k němu přišla a říkám mu: "To nic není Kubíčku." A v tu ránu Matýsek říká: "Jak není? Tys to neviděla, jakej dostal pohlavek?!" Já jsem se jenom v klidu usmála, otočila jsem se na Matýska a říkám mu: "Matýsku, ty bys teď měl pomoci všem. Musíš zklidnit toho mrňouse, že to nic není, protože tím všechno zastavíš. Jakmile ale přidáš svoji váhu, svoje závaží na to, že jseš proti taťkovi, kterej mu teď dal pohlavek... Ne, ty mu máš říct: ‚Hele, ty ses neměl tátovi motat pod nohama.‘ Je to pravda? Kluk se zklidní, možná, že mu zůstane v hlavě, že když se tedy něco přemísťuje, že se tam nemá motat a bude klid.“ Do vteřiny všichni byli v pohodě. Předtím bylo takové to nazurčení, jak každěj něco chtěl nosit jinam, než druzí a bylo to takové jakoby rozprsklé. V tu ránu se všichni usmívali a bylo to dobré. Malý přestal brečet a bylo to v pořádku. Ale jakmile odejdete z takovéhle jakoby nervózní situace, všichni se svým blokem odporu, co se tam děje vůči tomu a kdo si tohleto dovolil... Ne. Všechno probíhalo správně. Vy teď musíte zasáhnout proto, aby se děj zastavil. Bez odporu těch druhých. Pak i ten, který ten pohlavek dal, si řekne: ‚To jsem udělat nemusel.‘ Tam kde je však odpor, jen se znovu posune do budoucnosti.

Nikdy jsem neprožívala dramaticky žádné chvíle, které se děly kolem mě. Ať jsem byla v rodině, v práci (kde jsem zažila velmi dramatické situace), ale vždycky jde o to všechny zklidnit. Zamezit maximálním odporům a vysvětlovat, smířovat obě strany. Když se jim podaří zapracovat na sobě, jste pro ně tím největším andělem.

Hladina černé a bílé magie. Tyhle dvě hladiny ještě koukají nahoru na Boha. Hladina pokory, když člověk ovládne svoji hmotu bez odsudků, bez odporů vůči druhým lidem, si uvědomí (ale až po platbách), že vy jste tím Bohem, protože do té hmoty se bez odporu nalijete. Ale napřed se to musíte naučit. Když se to naučíte, pak přijdou poslední platby a ty jsou velmi dramatické.

7. Odpory, poslední platby

Teď píše hodně lidí: Já už to nedělám, už jsem přestal, ale teď mám největší zdravotní problémy.

Ano. Až když se to naučíte a jste prozkoušeni, že už to neděláte, teprve potom začnou zdravotní problémy, které si musíte odžít, musíte je zaplatit a pozor - v klidu přijmout. Zase jim neodporovat. Jiná cesta na druhou stranu nevede.

Vždycky jsem vás na to upozorňovala. Věřte mi, já sama jsem také musela splatit všechny platby, protože přeci jen jsem také nějaké udělala. Nebyly to platby lítoostí nebo nějakých obrovských věcí, které běžně jsou, ale byl tam třeba takový ten tichý, nenápadný smutek, že se něco neděje tak, jak by mělo. I to je váš odpor. Vždyť to, co se děje, byť by to byl pohlavek vašemu vnoučeti, jste chtěli. Vždyť já jsem ten, kdo vlezl do hmoty mezi těla druhých lidí a do situací, které jsem si zvolil, abych prokázal, že neodporuji.

Nedávno mi napsal jeden muž velice krásný dopis o tom (a už jsem se o tom před chvílí zmínila), že jsem občas posuzována od černých nebo bílých mágů jako pasivní. On mi řekl, že si to nemyslí, že ví, že ve skutečnosti jsem velmi odvážná. Ano. Já se nebojím ani smrti. Ani žádného útoku. Protože vím, že konání hmoty mám ve svých rukách. A pokud se mi něco přihodí, tak si to zasloužím. Takže neodporuji ani tomu, co by se eventuálně událo.

Bílí a černí mágové bojují. Cítíte to? Ten odpor vzniká znova, to znamená, že útoky tam musí následovat. Věřte mi, mám úžasný život. Nikdo na mě neútočí, byť občas někdy mluvou dojde k tomu, že mi ti lidé nerozumí, ale nesnaží se mi ublížit, protože pokud by to udělali, samo vědomí by se začalo uzavírat, takže by měli svých starostí dost ve svém vlastním osobním životě. Vůbec si neuvědomují, že si to dělají sami. Do tohoto stavu se musíte dostat vy.

Abyste mi rozuměli, co chci říct, budu vám vyprávět příběh jedné ženy ze Slovenska, která mi psala teď párkrát během posledního měsíce. Žije doma v bytě se svým synem, který bere tvrdé drogy. Žije i s dcerou. Ten chlapec na ni útočí docela nevybíravým způsobem a někdy, mi psala, že má veliké problémy, protože ty jeho oči jsou opravdu jako oči satana. Vyhrožuje jí smrtí, že ji ublíží a zabije jí. Napřed psala vyděšený dopis. Já jsem jí vysvětlila systém.

Vy si myslíte, že vaše chování je nastavené jenom tím, co řeknete. Tak to není. **Hmota druhého člověka slyší i vaše myšlenky, ke kterým se přikloníte.** A vy moc dobře víte, že **myšlenky jsou satana.** Myšlenky neprodukujete vaším mozkiem, ale vytváří se v oblasti duchovního srdce, ve kterém rezonuje hmota na základě satanských kmitů, kmitočtů. To znamená velmi nízkých kmitočtů. Vaše tělo prožije odpor, který si myslíte jako člověk, že jste vy. Je to zkouška. Je to jako když sedí ten satánek někde na břehu, dá vám udičku a hodí vám jako rybičce sousto. A čeká. Jestliže to chytíte a prožijete to, tak vás má. V tu chvíli ale, uvědomte si, jak je to dobře, že se to děje. Druhý člověk, aniž byste si to vyslovili nahlas, zareaguje velice negativně. Vy jste spojeni. Moje hmota je spojena s hmotou jakéhokoliv člověka. Je to jen oddělená slupka. To máte vy všichni, my jsme všichni stejní. V této době, kdy jsme proletěli planetou do 5D systému, kde už jsme zhruba asi rok a půl, tyto myšlenky jsou tak vibračně silné... Tělo reaguje teď jinak. Je to velmi urychlené. Karma se velice zkrátila. Výrazně se zkrátila. Takže člověk, který podlehne takovému poryvu, je okamžitě buď napaden někým blízkým...

Ta žena mi odepsala během dvou dnů. Napsala mi: "Wow! Jak jsem mohla zapomenout? Já jsem si to hned vyzkoušela. Jakmile jsem začala přemýšlet bez odporů vůči mému synovi - že je špatný, že bere tvrdé drogy, že dělá tohle a že mi vyhrožuje, najednou, on seděl jako beránek za stolem a usmíval se na mě. A pak jsem šla do práce. A tam jsem si to také vyzkoušela. A člověk, který byl ke mně agresivní, který mi ubližoval celou dobu, se ke mně najednou choval slušně. To není možné, já mám vše ve svých rukách."

Pozor! Vy si to vždycky vyzkoušíte a potom zase trošičku zapomenete. Ano. Až budete slyšet tuhle přednášku nahranou, až vám ji Dan pošle. Mnoho lidí mi to tak i píše, že byli na dvou třech přednáškách a s údivem zjistili, že polovinu přednášky vůbec neslyšeli, že si jí vůbec nepamatují. Víte, vaše Nadjá ví, jakou máte kapacitu a co si v téhle chvíli vyberete z toho, co řeknu, co si pamatovat budete. Nevybíráte to vy jako člověk, vybírá si to vaše DNA a to je neomylné. Vy jste mě chtěli do svého osudu a já vás. I když se třeba někdy třeba ani nesejdeme, můžete mě slyšet jenom po internetu, tak tyto informační toky existují. Navíc, vy máte vnímat pouze ten informační tok, ne Ivu. Já se k tomu teď vrátím, až budu mluvit o té třetí kolonce.

8. Udílění daršanů

Už jsme probrali dědičný hřích a teď se podíváme na velice závažnou věc, která je v této době velice důležitá. Můžu vám říct, že se udál veliký zázrak, protože Otec mě tlačil k tomu, abych vám vysvětlovala, jak je závažné jezdit na **udílení daršanů**.

Vy, co nevíte, co to je. Když budete mít uznávaného jakoby svatého člověka, který už došel realizaci a už je v něm jakoby ten Bůh a vy za ním pojedete třeba stovky kilometrů, tam se budete plazit po červeném koberci a on na pár vteřin se vám podívá do očí a možná vás obejmě. Vy roztřesení plní obdivu odejdete. Po tomto touží černí mágové. Po obdivu, po slávě. Oni po tom touží mimochodem i bílí mágové. Ale jen jedna určitá vrstva, která pomalu odpadá. Dojde k únavě onoho bílého mága, který se obrovsky vysiluje tím pomáháním, pomáháním, pomáháním, které je nekonečné, až tomu člověku dojde, že se to každý musí naučit sám, že konání a činění se dostane do stavu pokory automaticky, to znamená, že ten člověk chce žít obyčejnost. Ví, že musí **učit druhé lidi svým chováním**. To stačí.

Nemusíte mluvit takto na pódíích. Stačí, že budete chodit mezi lidmi a budete se chovat správně. Tím se totiž musí začít. Musíte projít těmi nejobyčejnějšími fázemi, abyste věděli, že ten obyčejný život se vám líbí nejvíc ze všeho. A věřte, já ho žiju. Vůbec netoužím po žádné slávě a také proto jsem to musela dokázat vám všem, abych ukončila přednášky, které skutečně přestaly. Tohle v podstatě "přednáška" není, protože vy, co jste jezdili na přednášky, jste věděli, že jsem přednášela 9 hodin od rána až do večera. Vše bylo řečeno. Teď vás musím naučit praxi. Vy sami jste stejným Bohem, jako já jsem. Nikdo z nás není lepší, nikdo horší. Takže obdiv je nástroj světa 3D. Když já jako člověk, který už ví své, se budu takto někde chodit ukazovat mezi lidmi, budu čekat, až vy se budete plazit po tom červeném koberci, tak já si budu připadat vyšší a budu vás poškozovat. Protože když vy se budete plazit po tom koberci, budete mě obdivovat, tak vy sami se snižujete a jednoho vyvyšujete. Věřte mi, že v tom případě já bych nebyla smutná. Vy víte, jak já to prožívám. Vím, že vám ty věci musí dojít sami, ale radost bych z toho neměla. Učím vás jednotě. Jednota není, že je někdo lepší a druhý horší. Podívejte se na plástev na obrázku. Jste všichni stejné součásti Boha. Vy se nedostanete z vědomí hmoty, to znamená z vůle člověka, přes tuhle věc.

Teď si představte, že tohle mi chodilo do hlavy, abych vám to řekla a já měla obavu: ‚Co mi na to řeknou? Kolik lidí, a už hodně dobrých jezdí na daršany? Po Německu, po Francii, do Indie a všude možně.‘ Pozor! Byť by to byly bytosti, které jsou jakoby

božské. Ano, jsou božské. Pamatujte si: **Sebebožštější bytost vás nemůže ozářit tak, aby vy jste byli svatější, než jste.**

Vy máte **svojí obyčejností** a tím, že budete **uznávat všechny lidi ve stejné rovině**, dokázat, že jen **bytí s druhými lidmi je bude činit šťastnými**. A oni zase vás. To je všeobecný jeden jediný daršan. Tohle je cílem mého vyučování.

Představte si, my jsme to teď prožili i v Praze. Teď z pondělí na úterý jsem byla s dětmi v Praze. Spali jsme v centru. Večer jsme prožili nádherný koncert. Druhý den ráno jsem potřebovala vyzvednout šperky z puncovního úřadu a obrovsky lilo. Pršelo a teď jsme byli roztažení, protože nás bylo hodně. Byl tam můj zeť, moje dcera, tři děti. Frančí jsem tiskla k sobě, protože jsem měla takovej prťavej deštníček, tak abysme nezmokli. Obrovsky pršelo. Teď jsme se chechtali, šli jsme po ulici za sebou na úzkém chodníku. Najednou se natočila ke mně žena s deštníkem, mladá, asi 35 let, a říká mi: "Prosím vás, nezlobte se, nejste paní Adamcová?" Já jsem koukala, Frančí koukala, Matýsek se otočil, Pěťa koukala. Já říkám: "Jsem." A ona: "Víte, já bych vám chtěla moc poděkovat, protože jste mi obrovsky pomohla." Teď byla dojatá a já jsem to dojetí cítila, takže mě tekly také slzy. Všichni koukali a říkám: "Já vám děkuji". Tak jsme se rozloučili, ani jsem jí chudince nepodala ruku, protože jak jsem ji měla zmoklou a držela jsem tu Frančí, aby nezmokla, tak to si člověk neuvědomí, to byla chvilka. Načež paní odešla a my jsme šli dál. Všichni mlčeli a najednou můj nejstarší vnuk říká: "Babi, ty jseš Brad Pitt". V tu ráno jsem věděla, že svému vlastnímu vnukovi musím tyhle věci vysvětlit. Říkám mu: "Maty, ty se mýlíš. Brad Pitt se mi líbí, to ano. Ale to je človíček, na kterého koukají miliardy lidí, protože točí filmy a je tam možná touha po slávě. Ale mě neposlouchá moc lidí. Ale ti, co poslouchají a co mi rozumí, pro ty jsem přišla a ti mi stojí za to. Ale tyto lidi právě musím naučit tomu, aby nechtěli být Bradové Pittové."

Žijte obyčejný život.

Já jsem se chtěla dopídit ještě k daršanu tím, že když jsem přemýšlela o tom, co mi na to řeknete... Že někteří pořád ještě ten obdiv máte, ať k jiným "svatým" nebo ke mně, prosím vás, nedělejte to. Tím bych pochybovala, že jste mi dobře rozuměli. Jsem stejným člověkem, jako jste vy a nechci být někdy něčím jiným. Vy máte používat info, které jsem přinesla jako kousek vaší vlastní hmoty, který byl již připravený na to, aby vám to vaše vlastní božství řeklo, když jste (dříve) měli v sobě

uzávěr, přes který jste to neslyšeli. Dopřejte mi tohle obyčejné štěstí, prosím. Tím mě nejvíc odměníte, jak byste si vůbec dovedli představit, ničím jiným.

My jsme teď na Jalovci na jaře, kde se sešlo asi 100 lidí, měli malý výlet. Na Mnichově v Oblíku jsme obeslali asi zhruba 50 lidí. Nakonec to stejně bylo víc lidí. Báli jsme se vyhlásit brigádu, protože psalo tolik lidí, že bysme vám nemohli dát ani napít. Tam není ani ještě elektrika a kdybyste přišli na brigádu, tak bysme neměli ani nástroje. Takže jsme si říkali, tak co, brigádu teda ne, ale uděláme aspoň výlet aspoň. Bylo to nádherný, ale tam šlo o to, že jsme nemluvili tímto způsobem. Tam každý byl obyčejným člověkem, ale nikdo tam nerušil, všichni byli báječní, všichni přidali do té zábavy a do toho bytí to, co umí. Vy všichni jste svatí.

Vy všichni umíte každý něco jiného a je to součást celku. A všichni to máte používat. A co neumíte, se máte doučovat. **Nikdo není špatný**, tohle si musíte uvědomit. Proto, aby člověk zažíval nějaké pocity špatnosti, se nenarodil. Kolikrát vám to bylo vnuceno právě tím, že jste se narodili do rodiny, abyste opravili tyhle výchyly, které se tam udály. Tyhle odpory dělají demolici hmoty.

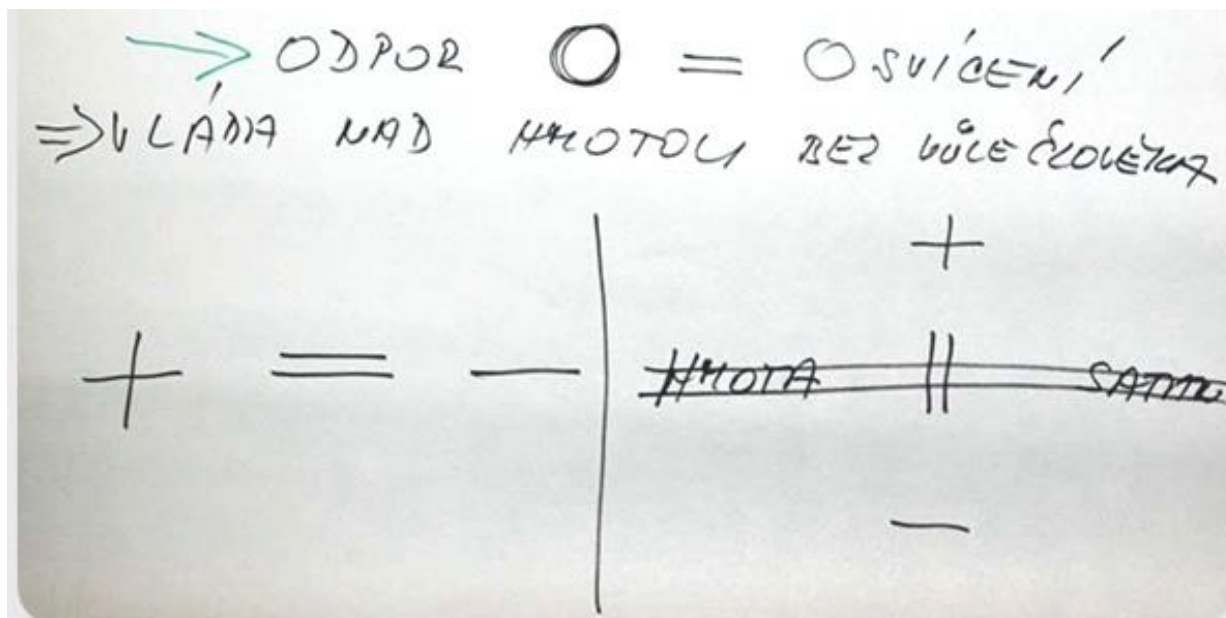
Teď si představte, že já jsem seděla takhle v tom pokojíku u toho počítače a koukám z okna a říkám si: 'Co si ty lidi řeknou, když jim budu vyprávět, že nemají jezdit na daršany?' Najednou mi zvoní telefon. Cizí číslo na mobilu. Tak jsem to zvedla a můžu vám říct, že jsem první minutu lapala po dechu. Ten Otec je geniální. Volala mi žena, která u mě byla na začátku roku 2012 ještě s jednou. Ona se jmenuje Milada, měla kamarádku Evu a obě přišli na aurické sezení, když bylo krátce po rumburských přednáškách. Bylo to s nima moc hezké ten celý den, oni odjeli, pak už jsme se nikdy neviděli. A tahleto Miládka z Mostu mi volala a říká: "Ivanko, Ivanko, prosím tě, já se tě potřebuju na něco zeptat, víš. Co říkáš na daršany? Tyjo, to bylo tak nečekaný. Vím to, žiju to, přesto je to vždycky šokující, co se okamžitě uděje. Já říkám: "Zrovna o tom přemejšlím. No vyprávěj." A říká: "Víš, ta Eva, ta co tam se mnou byla. To byl nápad. A tak jsme tam jely, několik set kilometrů, bylo to v Německu. Za prvé jsem manželovi kecala, protože jsem řekla, že jsme dávali 500,- Kč za benzín a dávali jsme 1000,- Kč. Tak to už jsem měla divnej pocit." To už je první demolice - výčitky, že kecám. "Teď jsme tam přijeli, davy strašnejch lidí, plazili jsme se 10 metrů po červeném koberci. Pak se na mě ta bytost usmála. Mě ti tak bolí kyčel, co mám dělat?" Já říkám: "Ty pitomče, ta kyčel tě bolí z toho, jak sis připadala špatná - za

prvé, žes tam jela, že si kecala manželovi, a jak seš strašně nemožná a bez Boha v sobě. Přitom si se dívala sama sobě do nitra.

Ale hlavně pozor, nitro toho člověka nebylo až tak čisté, protože jinak by se nechodil ukazovat a předvádět. Nikdo z vás není žádná opice v zoo, aby takovéhle věci dělal. Přemýšlejte. Už máte obrovské srdce, mnozí z vás. Kdybyste ho neměli, nebyli byste tady. Někteří si ho možná ještě někdy zužujete lítostí, ale už rozhodně ne záští. Už vám docházejí věci. Přemýšlíte o nich. Nechte si všechno projít hlavou. Všechny odpory toho života, který žijete, k němu přivádějí demolici hmoty neboli demolici vašeho těla. Ono vás to samozřejmě vždycky dožene. A když vás to dožene, tak se potřebujete zase zkoncentrovat na to, abyste ten odpor k tomu, co se děje, to znamená k té platbě, trošku zmírnili. Jinak se nedostanete nahoru.

9. Rovnice žité pokory

Teď vám to zase ukážu jinak. Vidíte to? Já a matematika, ha ha ha. Já jsem ráda, že umím sčítat a odečítat. Dělení už nic moc, násobení taky ne. Ale jedno mi je jisté. Pamatuju si na rovnice, a to jste si odnesli ze školy všichni. Když na jedné straně rovnice je plus a převádíte na druhou stranu, tak se tam objeví znaménko opačné. Je tam mínus. A obráceně.

A teď si zkusíme otočit systém. To znamená, rovnítko je otočené dolů, jako byste otočili o 90° ten svět. Tahle čára je hmota, do které se vědomí Boha neboli vy

ponoříte. U Boha je všechno plusové, vidíte to? Vy jste si zvolili ten osud - vědomí, které žije obaleno hmotou. To znamená, že když proniknete tím rovnítkem dolů, tak se obalíte tou hmotou. Vnoříte se do DNA svého těla. **A všechno, co tam bylo zvolené, tady vypadá jako mínus. A teď je na vás, abyste to tady proměnili na plus. Abyste to přijali. To je žitá pokora. Když to přijmete, je to tady (dole) plus. A tady se rozpustí oddělenost hmoty a je z vás Bůh.**

První fáze nejnižšího božství jsou takzvané andělské stavy. Ano. Už jsem říkala, že černí a bílí mágové koukají na Boha vzhůru. Pořád ho o něco prosí, pořád ho na někoho posílají. Ale hlavně byste měli vědět, že tady v té hmotě pokud **podlehnete zákonu hmoty**, to znamená tomu, co s vámi hýbe, to **dělá to vaše tělo samo**. Je to peklo, které si sami přivozujete, protože *mu* na to kýváte. A je lehké říct: Já to беру. To, co *on* vám podsouvá, že je špatné, vyrazit mu tu sílu toho tlaku na vás tím, že to přijímám. **Pokorně to přijímám**. A pak se všechno změní.

...přestávka...

10. Změna DNA člověka

Já bych teď chtěla promluvit o tématu, které je samozřejmě známé. Už se o tom mluví dost dlouho. Mnozí byli velmi udivení, když to zjišťovali, ale věda se teď přiklání na stranu Boha. Proto jsem si vytiskla pár věcí, které se týkají **změny DNA člověka**, které se odehrává už od konce 2. světové války. Zabývali se tím v tajnosti vědci už asi před 20 lety, byly tajné konference. Oni vědí, že struktura DNA se mění ve dvě šroubovice, že se využívají jiné prvky, že máme jiné vlastnosti, ale nevědí zatím proč. Já vám to povím proč. Povím vám, u kterých jedinců se to děje. Planeta prolétla v březnu 2013 do dalšího prstence.

...kreslí na tabuli:

Tohleto je vznik vesmíru - výbuch, to je první dimenze, kde se objevují jenom jednotlivé body. Ale vesmír se samozřejmě pořád zvětšuje a zvětšuje. Když došlo k výbuchu, tak se objevil. Ještě se bude zhruba 4 mld. let rozšiřovat, než se zase zhroutlí, ale nebojte se, budete obsaženi zase ve všem, i v těch dalších vesmírech. Tam je spojitost, kterou dnes náš mozek neodhalí, proto o ní nebudeme mluvit. Je to zbytečné.

Další dimenze, po zklidnění tepelné fáze, to znamená snížení chladnutí, se planeta dostala do druhé dimenze a následně jsme proletěli do třetí dimenze. Ve třetí dimenzi už je veliké množství planet, které se pohybují v tomto třetím prstenci.

Pak nastává stav velice důležitý. Pro naši planetu je to jedna z nedůležitějších fází. Ještě nikdy se to tu nestalo. Teď proletěla přes hranici, kdy hmota planety doletěla do 5D. Jsme tedy velmi blízko. 5D je hladina vibrací, která je mnohem vyšší. Je 2x vyšší. To znamená, že když má hmota vyšší - dvojnásobnou vibraci, má jiné vlastnosti. Zjistíte, že všechno je urychlené. Čas vnímáte jinak. Budete mít stavy, kdy vám nebude moc dobře. Nebudete vidět, bude vás bolet hlava v mozkovém kmeni. Budete vidět mlhy, pak se to zase zvedne. V noci budete zažívat stavy, kdy do vás jakoby vjíždí obrovský elektrický proud. Nebojte se toho, buďte klidní.

Samozřejmě nemají to všichni lidé. Máte to vy, kteří jste schopní čakerní systém otevřít do tvaru květin - neboli otevřené kytky. Musí být otevřený celý váš čakerní systém. Musí se do vás dostat vibrace stejnoměrná proto, aby nastala změna vašeho DNA. Neberte to, prosím vás, do vlastních rukou. Tohle máte už nastaveno v osudu. Jakmile byste dneska chtěli: ‚Tak jo, já si to DNA změním.‘ Stejně to ani dnes nevíte, jaká u vás je nebo není struktura.

Vědci už ví, že tato změna, která nastává, je určitě pro nás pozitivní. Ale pozor. Je pozitivní pouze pro ty, kteří jsou schopni tyto vibrace přežít. Nyní všem vibruje hmota v 5D, i těm, kteří jsou silně egoističtí. Jenže u těch se střádá karemní náboj, který jim buď přivede obrovský úraz nebo dokonce i úmrtí nebo jiné obrovské zdravotní věci. I úsilí bílého mága, který je pod hladinou pokory, který ještě považuje spoustu věcí za špatné, třeba na srdci, kde jsou obrovské lítosti nebo kritika někoho, koho by posuzovali za špatného a obrovské úsilí svého vlastního těla, pomáhat druhým lidem, toho člověka smete. A teď se objevuje spousta psychických záležitostí, protože jestliže já zasahuji a považuji něco za špatné ve svém okolí, podléhám sám zákonům hmoty a zákon hmoty si mě přitáhne. Otvírají se schizofrenické stavy. Nedělejte to. Jenom žijte.

Teď nedávno mě kontaktovala mladá žena z Teplic, která mě žádala. Nevěděla, jestli ten dopis dojde ke mně nebo kam dochází. Tak jsem jí řekla, že jestli chce v září, že se sejdem. Že chodím na jógu do Sankalpy, tak, že si promluvíme. Jen mi naznačila, že má syna, který je velmi hodný, je mladý, ještě náctiletý, ale dělal nějaká duchovní cvičení a propadá se do obrovských obscesí.

Ano. Ta vůle, síla hmotného těla, tam jsou potom takové chtěné procesy, které vás absolutně zdemolují. Přivodí vám deprese. Ne. Vy máte jenom žít. **Vy jste si zvolili každý den vašeho života, protože každý den vaší hmoty je naplánovaný ve vývoji celku hmoty.** Na tohle nikdy nezapomínejte. Takže člověk, který bude spokojený s tím, co má a bude se smířovat i s tím, co nemá, i když to mají druzí a možná, A možná by chtěl mít eventuelně něco lepšího, ale ví, že to není možné, tak si řekne to japonský 'tak jo', ten je schopný projít bez jakýchkoli komplikací. To znamená, že čakerní systém je upraven. Změna DNA je povolena.

V těchto stavech se samozřejmě potom dostanete bez problému do jiného stavu vědomí, které přijde samo. Nebojte se, že začátku vás to může vyděsit, protože si budete připadat jako blázni. Mnoho lidí už teď píše, že vnímají, jak to tělo pracuje samo. Že třeba odpovědí partnerovi nervózně, třeba se i dohadují, ale vevnitř už ví, že oni se nechtějí dohadovat. Že je to zbytečný, ale neumí tělo zastavit. To tělo je programově nastaveno. Jakmile začnete přemýšlet: "Ty jo, já jsem se zbláznil, dělám něco jiného, než chci." Ne. Tady už vidíte to rozdvojení, že vy nejste ta hmota. Je to pravidlo číslo jedna. Nemyslet si o sobě, že jste blbci nebo že jste se zbláznili. Nebojte se toho. To je normální jev, kdy se odlupuje vědomí Boha od vědomí hmoty. V tomhle stavu mohou mít někteří lidé noční strašení, které je důležité. Ale, prosím vás, nemusíte ho mít. Jsou lidé, kteří ho nemusí skutečně mít, protože jsou tak připravení a prokazovali odpory někde jinde.

11. Vláda nad hmotou bez konání, pomocí pokory

Ještě se lehce vrátím k těm daršanům, protože já jsem vám na začátku na základních přednáškách řekla, že já jsem pouze převaděč. A až vás převedu, až vám řeknu všechny informace a vy zvládnete praxi, každý podle svého, protože vy si informace ode mě rozebíráte podle programu vašeho DNA. I v procentech, které pochopíte či nepochopíte. Takže až projdete vaší hmotou, která je nastavena k projití do 5D, tam automaticky při novém náběru DNA, které se vytvoří samo a mnozí z vás už ho máte, tak dojde k lehkému převodu do Božství. Bůh si vás potom rozebere a je jedno, kam vás povede. Váš osud je nastavený a budete na správném místě, i kdybyste se zrovna měli opravdu někde kopat do zadku a nedělat nic. Takové to: 'Ale já chci pomáhat.' Pozor, to je vůle člověka. Ať dělám, co dělám, jen to zkouším. Když se nedaří, tak ne, ještě to na mě nepřišlo. Nečekám zoufalým způsobem na to, až budu někam dovedený. Vám stačí, když se usmějete na partnera. Já mám strašně ráda jako nástroj

legraci, vy to víte, protože ona mnohým žití ulehčuje. Trošku to narovnat, aby ty lidi neměli jen ten negativní pohled. Obrovsky jim pomůžete. Jen přístupem toho, že jde usmát se v jakékoliv kritické situaci. **Nechtějte víc, než máte.** Vy máte v každou chvíli to, co máte. Když se s tím smíříte, teprve tehdy dostanete bez vůle člověka víc. Tohle pochopíte. Tehdy smíte, až budete převedeni, rozkazovat hmotě. Ale to vám zatím nebude odhaleno, protože ještě všichni v sobě máte trochu malých závoju.

Já jsem dostala nádherný dopis od člověka, který je katolík nebo třeba můžu říct od člověka, který byl katolík, nevím, který miluje Bibli, a to je správné. Bible píše samé správné věci, akorát, že nebyla mnoho tisíc let pochopena. Vy víte, že vám vysvětlují, že vše je dobré, ano i církve byly dobré, protože to byly skupiny lidí, které byly pod vedením. Samozřejmě to je dril, když vám někdo přikazuje, tohle smíte, tohle nesmíte říkat, tohle smíte jíst, tamto nesmíte jíst. Patří tam nejenom církve, patří tam i sekty. Většinou se tam rekrutují lidé, kteří zoufale hledají nebo se neumějí sami rozhodnout a musí nad sebou mít nějaké vedení. Ale věřte mi, **Ježíš je pokora ve všem.** Už jsem to vysvětlovala na Chrudimské přednášce. I to, že přijmu, že jednoho dne moje tělo zemře, že Iva zemře, budu to respektovat jako jedinou spravedlivou věc, která se tady děje, protože nechci to starý prastarý tělo tady vláčet do nekonečného času. Tehdy jsem pokorná. Tehdy nastává podle Ježíše **stav nesmrtelnosti.** Já se nebojím vůbec ničeho. Víím, že **všechno, co se mi kdy bude dít, jsem si naplánovala. Není koho se bát, není čeho se bát.** Nebudu demolovat tělo výčitkami, když někdy ujednu nebo něco udělám né zrovna stoprocentně, protože víím, že jsem si to měla prohlédnout, abych se o to opřela a příště to udělala lépe. I tyto věci vás demolují, protože střílíte sami na sebe, nejenom na druhé.

Já vám přečtu kousek z dopisu od tohoto muže, který mi napsal opravdu nádherný e-mail. Předmět zní: "Pašák pašerák". Je to vtipálek, je úžasný.

Tak jsem včera četl ve svém oblíbeném evangeliu podle Jana, miláčka Páně. Tam jsou tak silné věci, je tam všechno, jen to umět číst. A díky tobě už to umíme lépe číst. Díky. Třeba: ‚Tyto věci jsem vám pověděl, abyste ve mně měli pokoj. Pokoj, spokojenost, pokora‘ A Ježíš říká: Já jsem cesta, pravda a život.‘ Je tam vše. Díky tvému učení se to odhaluje a pašuje k nám. Jsi skvělý pašák - pašerák. Jen dotaz. Mluví se tam o prosbě v Ježíšově jménu. Chápu to tak, že když jsme blízko Ježíše, jako on, tak už to není prosba, ale uskutečňování Boží vůle? Je to tak? Objímáme.

Ano. Vy moc dobře víte, že jsem natočila i prosby za vás, ale pozor. Mé Božství je stejné jako vaše. Napřed musíte učitlovat. Tak jako Ježíš učiteloval. Chovat se tak. A pozor, třeba i k jednomu jedinému člověku. Nemusíte mít touhu, to je zase vaše vůle. Jestli těch lidí má být 100 tisíc nebo jeden, je to úplně jedno. Tehdy **v pokoře začnete předávat učení dál. Stačí svým chováním.** Jakmile ale vy jste čistí, a tohle už máte za sebou, smíte požádat Otce ve jménu Krista. Kristus znamená, že ukřížujete svoje ego neboli zákon hmoty neboli satana. Satan na vás nemá, a proto vás musí velmi zkoušet, abyste mu udolali v jakékoliv chvíli.

Vzpomeňte si na Ježíše, když odešel na poušť, jak byl zkoušený. I vy jste zkoušení, ale nevnímáte to. Máte stejného satana, jako měl Ježíš kdysi. Jestliže mu odoláte a prokážete ve svém životě, byť obyčejném, dennodenním, že jste stoupenci Krista, že jste ukřížovali vlastní egoismus, tedy, že budete žít ve spokojenosti, v pokoře a v lásce vůči sobě i druhým lidem a vůči situacím. To znamená vůči osudu, který jste si přinesli jako kříž k tomu, abyste ho ukřížovali a pokorně ho přijmete. Tehdy, když poprosíte za druhé, Otec v druhém člověku, za kterého prosíte, ví, co ten člověk se od vás naučil a v míře, ve které se naučil, je mu přebytek odpuštěn. Věřte mi, zažila jsem veliké zázraky. Při aurických sezeních, které se dělaly. Dokonce jsem zažila obrovský zázrak, někde jsem to už i vyprávěla, ten pán jak byl na broumovsku na přednášce. On mi dokonce teď nedávno psal další historku a dokonce mi dal svolení, že ji zase mohu vyprávět. Takže vám napřed řeknu ten první příběh, jestli jste ho slyšeli nebo neslyšeli.

Ten muž kdysi dávno dělal někde nějakého předsedu v malém městečku a byl tam muž, který neustále psal udání a stěžoval si a nebylo to pravdivé a on mi říkal: "Ivanko, vy jste se nás ptala, jak to funguje? A já vám chci říct, že ono to skutečně funguje, protože když jsem poslouchal z Ústí vaše prosby, co se dělo při tom vašem povídání! Byť to bylo natočené přes kazetový magnetofon. Já jsem zrudnul jako prase. Začal jsem se škrtit, otekl jsem. To byla obrovská alergie. Nikdo si se mnou nevěděl rady. Pak se mi ztratila štítná žláza, pak se mi zase objevila. Doktoři nevěděli, co se se mnou děje. Trvalo to několik měsíců, než jsem se celý vyčistil. A já jsem věděl přesně, z čeho to mám. Protože ten muž, který na mě psal udání, já jsem to zkrátka nevydržel a rozbil jsem mu držku. Když jsem pak poslouchal vaše přednášky, tak jsem věděl, za co to mám. Teď mi napsal, je to asi 14 dní a říkal: „Ivanko, ono to pokračuje, už to dávno nedělám. Už jsem byl prozkoušen mnohými, kteří na mě také útočili nebo mě pomlouvali a je mi to lhostejné. Já s nimi jen

soucítím. Nedávno jsem šel po ulici a jela paní, která mě obrovsky pomlouvá a pomlouvala a jela na kole. Ale ona mě neviděla. Ona mě uviděla až v poslední chvíli, a když mě uviděla, tak vyjekla a na rovině spadla z toho kola. To byla taková šlupka! Nikdo nevěděl proč, ona taky sama ne. Já jsem k ní šel a pomáhal jsem jí a ona byla rudá, nemohla mluvit. Byla rudá jako prase, jako já tenkrát, když jsem tomu chlapovi rozbil tu držku. Já jsem byl čistej, takže ona se opravdu nezmohla na nic a ten dopad zůstal na ní. A já jsem nemusel rozbít nic, ona se rozbila sama."

Ano tohle je ovládání hmoty. Vidíte, nechcete, aby se paní rozbila, ale ona si to zasloužila. To jsou věci, které musíte pochopit, že všichni jste jedno. Tím, že toho člověka budete milovat a on vás bude nenávidět. On škodí sám sobě, vás se to netkne. Vy to nepotřebujete, když žijete v Kristu. Ale tady jde o to, že vaše prosba je vyslyšena. Vy už pak smíte prosit za druhé, ale napřed musíte učitelovat. Pozor, to musí být stoprocentní! Vy tak musíte žít, myslet, mluvit. Nesmíte být úplatní. Nesmíte udělat nic s nějakým pozadím, myšlením. Víte, já třeba nedokážu hrát mariáš anebo šachy. Já totiž neumím myslet dopředu, já nejsem vypočítavá, já nedokážu kalkulovat. Já jsem úplně vymatlaná hlava v takovém tom lidském pohledu, protože já neumím ty tři čtyři tahy předvídat, co kdy kde jak bude. To je pro mě absolutně hra, kterou se nikdy nenaučím, i když vím, jakou figurkou se kam táhne. Takže vidíte, čeho jsem se musela vzdát - šachů. U tohoto dopisu je ještě nádherná věc, kdy pán psal všechny ty úryvky o Janu, kde vysvětluje a lépe vše chápe po přednáškách, které slyšel: *„Zůstaňte ve mě a já ve vás. Jako ratolest nemůže snést ovoce samo od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně - ano v Bohu. ‘Vaše tělo je chrám, ve kterém má přebývat jenom Otec. Jakmile tam je hmota a kalkuluje se a počítá a předpokládá se a představujete si něco lepšího...*

Víte, moje dcera je úžasný člověk. Přesto my teď nemáme moc času se slyšet. A než teď přijeli, tak mi říká: „Mami já jsem dostala teď od kamarádky takovou docela zvláštní knížku. Je to hezký, mně se to líbí. Ale pět minut před tím mi říká: „Mami, mě se poslední dobou a to už mi bylo dobře, nějak motá hlava.“ A já říkám: „Počkej, počkej a jakou ty čteš tu knížku?“ „No tam je takovej mnich a on nabádá k tomu, abysme si představovali, jak jsme plní energie. Tak jsem to udělala.“ Já říkám: „Cože?“ I vaše představa, že jste plni energie, je past vašeho ega. Vy byste byli plni energie, kdybyste byli spokojeni, že jste bez energie. I takhle to funguje. Tak dnes si hodím tělo na divan, chvílku si odpočinu, využiju toho, schrupnu si půl hodinky a bude mi dobře. Neřešte to. Vaše tělo se bude čistit automaticky. Ale vaše představa,

kteřou vás nutí egoismus a nebo nějaký nápad... Říkám: "Proto se ti motá hlava."
Ona to přestala dělat a samozřejmě to přestalo.

12. Příběh obyčejného žití v pokoře

Taky vám dnes nesu k přečtení jeden článek, který si zkrátka musíte poslechnout. Jsou to lidé, kteří poslouchají mé přednášky už dlouho, od začátku, od základních přednášek. Dokonce tahle paní, která se jmenuje Jirinka, píše velice dlouhé a nádherné dopisy. Ale jsou to jen historky, kterými obohacuje můj život, protože opravdu u toho počítače se potřebuju strašně zasmát. Někteří lidé píšou o těch svých strastech a věcech a já se někdy potřebuju taky řehtat. I když pro mě není samozřejmě nic dramatického, ale tohle zkrátka slyšet musíte. Ona to nastavila i tak, abyste viděli, jaká je realita 5D, kdy se považujete za Boha, který vládne svému tělu. Takže poslouvejte a dobře se pobavíte, protože ona je neuvěřitelná. Ona dokonce dělá psycholožku v Chebu. Tenhle člověk je na správném místě, protože ten se prořetá životem. Tohle zkrátka musíte slyšet.

Dlouho se nic nedělo. Tak jsem nepsala. Zato dnes byl jeden z mých úžasných dnů. A to vám musím za tepla napsat. Moje tělo bylo pozváno jítí páchatí spravedlnost v kooperaci s policií. Pozvali ho. A tak se udatně vydalo na cestu. A 3x se vracelo. Poprvé pro klíče. Po druhé pro klíče, protože si poprvé vzalo blbé a po třetí pro lejstra, která potřebovalo sebou, a která potratilo při druhém návratu někde cestou od auta k bytu, asi 20 m. Chvíli předtím si sice myslelo, že je položilo na střechu auta, jako to už udělalo několikrát, třeba i s jídlem, které bylo po rozjezdu auta a následném pádu nepoživatelné, tož předpokládalo, že papíry jsou rozlétané po ulici. Ale tam nic nenašlo. Nenašlo je ani v bytě, ačkoliv ho prošmejdilo 2x a nevěřičně vrtělo hlavou. Nakonec je naštěstí objevilo v koši na nosiči bicyklu zámekm připevněného k zábradlí u bytu. Mohlo tedy vesele odjet. Jelo se mu dobře. Z práce dostalo k této služební cestě zapůjčený automobil Nissan. Nebylo zvyklé na pedály, ani na tak veliké auto, a při rozjezdech to připomínalo start letadla a při brzdění jízdu po valše. Nicméně se dokodrcalo do 40 km vzdáleného města, aby z karambolu u mě zaparkovalo vedle policajtůry. Jednání s policisty bylo přes vážnost případu poměrně veselé. Policisté byli stejný prehistorický ročník jako tělo a tak si rozuměli. Tělo podalo informace, prostě vykecalo, co se dalo. Vypilo kafe a mělo se k odchodu. Podalo si s policisty ruku a vědomo si toho, že stisk ruky je veledůležitým ukazatelem charakteru, věnovalo tomuto aktu patřičnou pozornost. K překvapení policistů se tělo

začalo řehtat a od dveří se vrátilo k jednacímu stolku. Šlo se totiž udat. Vono zase kradlo. Vůbec se nedivilo, že kradlo. Jak mu někdo cizí dá hrnek s něčím a s lžičkou a zamíchá si, lžičku olízne a nevědomky šup s ní do kapsy. Lžičky strká do kapes kalhot, kabelek a nejraději do bund klokanek, poněvadž ty mají prima velký kapsy se dvěma vstupy, jimiž lze prostrčit obě ruce najednou a v přítmí kapsy si pohrávat s uzmutou lžičkou a odreagovat své napětí, aniž by to někdo věděl. Ondino tělo mělo doma 19 cizích lžiček. A protože je charakterní, odneslo je najednou do restaurace, kde šloho tu poslední a číšník se jí domáhal. Když mu přineslo ty ostatní lžičky, jal se vybírat ty, které jakoby patřily do jeho servisu. Tělo ho ale vyvedlo z omylu. To je jiné restaurace, kterou navštívilo předtím. Měli stejnou výbavu a v této restauraci bylo poprvé, hihhi, a teď dopadeno. Policajti hned nepochopili, kde tělo lžičku vylovilo. Ono to vypadalo, jako akce od Davida Coperfielda. Ale chechtali se, že ze svědka je rovnou usvědčený recidivista. Konečně tělo lehčí o lžičku vypadlo na chodbu a šinulo se o patro níž. Tam vylovilo klíč z auta, aby bylo akčně připraveno k odemykání, ale čumí na klíč. Nevěří svým očím. Chybí tam přívěšek, co tam byl a je tam jiný. Po další chvíli čumění a neurotickém převalování klíče mezi prsty mu došlo, že to není klíč od firemního Nissanu, ale od škodovky. Na chvíli si myslelo, že mu přeskočilo anebo, že je fakt Coperfield. Nechápalo, kde se tu vzal klíč od jeho soukromé Škody Fabie a ještě s divným přívěškem. A pak mu to došlo. Ukradlo klíče policajtům. Z představy, že mohlo jet domů se zapnutou houkačkou, dostalo výtlem. V tomto stavu blížkém psychiatrii se vzdálilo zase zpátky do služebny. Policajti byli překvapeni, co jim to zase nese a vůbec nechápali, proč se tlemí. Klíč rozhodně nepostrádali. Tělo se tak postaralo o nový pohled na to, jak vypadá psycholog profesionál. Tělo stále v dobré náladě konečně vypadlo, nasedlo do auta a vyrazilo. Dostalo z toho všeho hlad. Nakoupilo v Kauflandu za 35,- Kč chleba a pomazánku, a když si chtělo venku přikoupit grilované maso, zjistilo, že ztratilo peněženku. Ale bylo chytré. Mělo sebou jenom minipeněženčičku. Takovou do kapsy s pár drobnými. Nosí ji, když chodí venčit psa, aby se mohlo zastavit třeba na pivu. Minule ztratilo šrajtofli s 2500,- Kč, ale ani tehdy se neposralo. Neb vědělo, že je to jen zkouška na jeho emoce a je to nalíčená past. Tož těch 170,- Kč, co ztratilo teď, ho vůbec nemohlo rozházet. Tak se pochválilo, že je šikovné a duchovní a odjelo domů. Když tělo tuto povídku psalo před půl hodinou, psalo do emailu, aby vás pobavilo, všechno se mu vymazalo. Ono se totiž hnulo v posteli, kam se z bezpečnostních důvodů uchýlilo a vytáhl se mu kabel od netu. Raději tedy nebude dnes nic dělat, a nikam nepůjde kromě vyvenčení psa. Raději na tu dovolenou vyrazí až zítra.

Takovouhle parádu můžete žít až do konce života. Užijte si ten život. Fakt je to o tom, že si dokážete dělat srandu úplně ze všeho a přijmout cokoliv. Jakmile to přijmete, všechno se změní. Všechno se otočí. Všechno se vyřeší. Všichni vám pomohou. To není z vypočítavosti. Kdybyste to dělali pak z vypočítavosti, tak už je to vůle člověka. Je tam kalkul, takže se nic dít nebude. Já sama jsem zažila obrovské zázraky, které vám jen vyprávím. Předkládám. Zkousím to. Tak jako vás chytá vaše vlastní ego a hází udičky z té hladiny hmoty, tak já vám také dělám z těch mých informací kuličky na ten háček ty udičky a snažím se vás ulovit zase pro tu stranu, třeba to zabere. Moc bych vám to přála, ale vím, že každý z vás má svůj čas. A ten čas je správný pro každého člověka a bylo by mojí vůlí Ivy, kdybych si přála někoho přetáhnout dřív, než by bylo záhodno. Ale dá se žít krásně.

Samozřejmě tato oblast 5D je nyní pro nás otevřená a budeme se v ní pohybovat velice dlouho. Stavy, které budete teď mít, když zažijete, a budete se správně chovat ke svému tělu, budou pro vás osvobozením a obrovskou nádhernou zkušeností, kdy začnete přikazovat svému tělu cokoliv. To se týká stravy, partnerství, věcí, které se dějí. Budete zkoušeni na všech frontách. Nenápadně. Jestli se budete obávat. Jestli třeba zahlédnete svého partnera někde s někým buď v autě. Začne vás nahlodávat takový ten pocit nedůvěry. Stačí si říct: ‚Vždyť jsem to chtěl, aby mě ten můj partner takhle vyzkoušel. Vždyť jsem to chtěl, aby se tohle dělo. Je to moje vůle.‘ Jakmile zachováte klid, zjistíte, že bylo všechno jinak a bylo všechno správně. Vy si smíte jenom vybrat.

13. Rozhodování se

Pak budou také zkoušky, které budou pro vás znamenat rozhodnutí. Rozhodnutí se, jestli jít doleva nebo doprava. Neváhejte. Rozhodnutí, které učiníte, už máte zapsáno v DNA. A i kdybyste se rozhodli doleva anebo doprava, obojí je správné. Jestliže Nadjá ví, že máte jít doleva, byť se zádrhely nějakých zkušeností, pošle vás tam a je to dobré. A musíte to považovat za dobré. **Egoismus člověka znamená, že on si vybere to špatné ze situací a z konání osudu. Božství znamená, že si vyberete ten dobrý pohled.**

My jsme teď tady, když tu byla skupinka lidí, debatovali o věcech, kdy lidé se neumějí rozhodnout pro někoho. Tento týden mi psala žena, že nemá spokojené partnerství, že se dohaduje a teď neví, jestli je to ten pravý partner a jestli s ním má

zakládat rodinu a mít s ním děti. A teď se ten člověk bojí rozhodnout. To je obrovský egoismus. Vy se můžete rozhodnout na obě dvě strany. Stav Boha znamená, že když vím, že chci založit rodinu, tak buď budu respektovat svého partnera se vším všudy, tak jak činí, protože s ním chci být. Budu si vážit těch dobrých věcí, které tam má. Tamty budu respektovat nebo přehlížet. Nebo se rozhodnu, když vím, že nespĺňuje představu té rodiny a toho partnera, kterou chci mít a rozejdu se s ním. Ale egoismus je v té první fázi odsuzovat partnera, že je takový a zůstat ve stavu partnerství, když vím, že se mi to nelíbí. To je demolice toho člověka i sama sebe. Nebo špatné je rozejít se s ním a pak fňukat, že jsem sama. Vidíte to? Stačí se rozhodnout a pak se dívat na tu lepší variantu, která se děje. Vaše ego bude chtít obojí. Připravte se na to, ať se rozhodnete tak nebo tak, ale to už se demolujete. Takže se rozhodněte, a pak se dívejte na ty dobré věci, které se dějí ve vašem životě. Z každého vztahu, ať už je partnerský nebo jakýkoliv jiný, se snažte vyjít čistí, s čistým štítem, bez hodnocení toho člověka. Pokud se vám to podaří, další vztahy zůstanou čisté. Pokud ne, budete opakovat, protože jste sami sobě slíbili, že v osudu, v určité fázi tohle nedokážete, takže se bude pokračovat v dalším učení a bude se opakovat.

Ale tady nemá smysl obviňovat ty druhé lidi. Vy všechno máte ve svých rukách. Vy, všechno tady a teď, což si neuvědomujete. Jakmile projdete do Kristovství, ukřižujete v sobě hmotu. Ukřižujete tělo, které obsahuje satana. Už vás přestane pokoušet. Jestliže vás opustí váš partner, kterého milujete, milujte ho dál. Mělo to tak být, dejte mu svobodu, respektujte to. Všechno se změní.

Před měsícem mi napsala mladá žena z Brna, která teď teprve přišla na základní přednášky a byla úplně zdemolovaná po třech vztazích. První manžel zemřel. S druhým se rozvedla. Třetího si vzala a byl velmi, velmi postižený, přesto ho milovala. Bylo vidět, jak tam je čistý úmysl, čisté myšlenky. Nicméně ten muž byl velmi závislý na své mamince, která s ním celé dlouhé roky manipulovala. Byl postižený, tak si ho přivlastňovala jako majetek. A ta žena po čase rozbila tohle manželství, její třetí vztah se rozpadl. Říkala, že byla na dně, obrovsky na dně. A najednou si poslechla základní přednášky a došlo jí, proč to všechno bylo. A najednou byla šťastná. A ten muž, se kterým nekomunikovala, protože jí podvedl. On jí s maminkou dokonce prodal byt, musela se odstěhovat a odejít dál, říká: „Já jsem se najednou na něj nezlobila. Chápala jsem to a my spolu dneska mluvíme a jsme šťastní a komunikujeme líp, než když jsme byli v manželství. A on přiznává, když tam ta maminka není, že jsem já ta čistá, že jsem měla pravdu. Ale když je

vedle maminky, tak nemá sílu. Vidíte tam je ještě zádrhel na třetí čakře, kdy ten člověk se ještě nechá ovládat druhou bytostí. Máte mít sílu úplně na všechno. Jste svobodní, čistí. Nikdo z vás není špinavý, ať jste udělali cokoli. To byla iluze opravných fází hmoty. Všeho se dá využít. Žádné výčitky. Z vašich minulých činů jste se vždycky mohli poučit a vždycky o trochu lépe vykročit. A vždycky jste to udělali trochu jinak, než poprvé, podruhé, potřetí... Tohle je vývoj, tohle je stav, který máme na obrázku zapsaný pod jménem dědičný hřích. Ale nezapomeňte, že i v DNA hmoty je váš první osud v celém rodu nastavený tak, že už konečně všechno budete dělat velmi čistě. A tak vám držím palce.

My se ještě sejdeme po představení, protože tady budu ještě sedět s Máriem, který mi bude dávat otázky. Dnes nebyl časový prostor proto, abyste mi dávali otázky, protože těch otázek je většinou velmi mnoho a daly se realizovat jenom na dlouhých 9 hodinových přednáškách. Tady je ten časový program velmi krátký. Takže já vám přeji hodně úspěchů. Přeji vám, abyste dokázali ovládat svojí hmotu. Až se jí v jisté fázi naučíte ovládat, smíte přikazovat tělu. Ale tyhle informace vám vysvětlím až mnohem později. Bylo mi potěšením. Děkuji vám. Ještě bych vám chtěla říct, že představení Víkend s Bohem jsem viděla na premiéře na konci ledna tohoto roku a je to velmi krásné představení. Připravte se na to, že si protřepete bránci, a že se vám zlepší vidění světa. Výkon všech tří herců, kteří tam jsou, je opravdu nádherný, tak si to užijte. Já se na tom moc těším. Hezký večer.

14. Rozhovor po divadelním představení

Márió Kubec: Dobrý večer. To jsem nečekal, že vás tolik vydrží až do tak pozdních hodin. A když už jste tady, tak vám strašně moc děkujeme.

Z hlediště: Je zamčeno.

Márió Kubec: Je zamčeno? Domluva s pořadatelem funguje úžasně. Tak my se posadíme. Ivanku Adamcovou představovat nemusím, ale představím vám autorku scénáře Zdeničku Kafkovou. Pane Bože a kdo seš ty? A chtěl jsem se hned první otázku zeptat Ivanky Adamcové. Co jsem jako postava Tomáš Nevěřil, udělal špatně? Všechno?

Ivanka A.: Ty si snad asi nepamatuješ, že moje přednášky se jmenují „vše je dobré“? Tys to vlastně udělal všechno dobře. Smích. Ne, ne, ne, samozřejmě proti tomu, co

vykládám nebo zažívám, bych trošičku nějaký věci upravila, ale na druhou stranu musím říct, že opravdu všechno bylo dobře, protože tahle hra a většina her, které jsou napsané pro širokou diváckou obec, tak jsou proto, aby je vidělo široké spektrum lidí, kteří jsou skutečně až od toho nejhlubšího ateismu, který si vůbec můžete představit, jenom, že se dostanou na představení, a lidé, kteří se třeba zabývají přes jiné praktiky, tam jsou lidé skutečně ze všech stran a to je důležité, protože v tuhle chvíli, když se planeta vyvíjí, tak se pohybují všechny vrstvy. A všechny vrstvy jsou dobré, to už víte. A všechny vrstvy se musejí respektovat. Takže já bych proti tomu nic neměla. Fakt to bylo hezký, mně se to moc líbí.

Mário Kubec: Tak to děkujeme. Já se teď hodně podle tohoto představení učím. Je pro mě velice obtížný se stát takovou tou troubou.

Ivanka A.: To znám. Smích.

Mário Kubec: A moje žena vždycky ke mně přijde a říká: Jseš trouba. A než mě to dojde, tak mě to chvíli trvá. Ale snažím se nenechat se do toho vtáhnout. Být opravdu hlásná trouba a předávat to vám, divákům, to, co jste tady všechno viděli na jevišti. Je to ale těžký. Protože si myslím, že největší hrdinství je, když člověk všechny ty zákonitosti pochopí, tak je potom převést do té praxe, do všedního života. Ne náhodou jsme se narodili tady, na téhle planetě, v tomto údobí, v téhle době, na tomto místě a pochopitelně ta iluze nebo ta realita tohoto všedního života na nás dopadá a my se s tím nějakým způsobem vyrovnáváme. A je asi dobře najít tu rovnováhu mezi tím úplně duchovnem a tou hmotou, materiálnem. To je asi nejtěžší. Alespoň pro mě teda.

Ivanka A.: Ano, to je pravda. Ale dá se říct, že se to dá zjednodušit. Když budete respektovat váš život takový, jaký je. Aspoň ta snaha nepřidávat odpor a negaci do běžného života. Nebědovat tak, jako jsi bědoval v roli Tomáše Nevěřila. Protože to se děje lidem, kteří nevěří. Já jsem vždy měla pocit, že člověk nemá ubližovat svojí přítomností druhým lidem. To znamená neházet na ně špínu svého vlastního života. Takové ty negativní pocity, odpory, protože ono jim to ubližuje, těm vašim bližním. To si člověk dovede představit třeba, až když má děti. Když se potom zachová ošklivě a vidíte ty dětské oči, které najednou zjistí, jak se maminka nebo tatínek zlobí nebo jak se chovají k sobě, nebo jak nejsou čestní a morální, jak je tam takové to zklamání čistoty toho dítěte. A teď se skutečně, když už o tom mluvíme, rodí obrovsky čisté děti, které mají úplně jinak nastavená pravidla. Ale pozor, ony si rozumí. Já jsem si tento

týden mohla pochovat malinkou holčičku naší Janičky. Vy víte, že jsem vychovala vlastně čtyři děti. A Janička s Haničkou už jsou teď taky maminky. Hanička má tříletou holčičku a ročního chlapečka. A teď se narodila 1. srpna Janičce holčička. A Jana mi teď vyprávěla, jak byla na návštěvě u Hanky, u které ty její dvě děti spolu leželi na velikém letišti. Ten roční chlapec plakal, uááá, uááá, uááá. A ta malá ležela na břiše, měla opřené ruce pod bradou, prohlížela si nějakou knížku a najednou bylo vidět, jak už jí to není příjemný. Tak se na něj otočila a říká mu rozduřeným hláskem: Nedělej uááá, to vůbec není hezký. A ten malej přestal. To mimino koukalo a zmlklo. A holky tam u toho byly a říkaly: To není možný, stačí jim to jenom říct, tomu malému dítěti, o kterém si my, dospěláci, myslíme, že vůbec ničemu nerozumí, a ono to skutečně zabralo. Já sama jsem tohle zažila v roce 2001 v Itálii, v Bardolinu, kdy Paolo, můj zeť, měl známého, kterému se narodil malinký chlapec Umberto a měli ještě rok a půl starou holčičku. Tomu chlapci byly dva dny a pozvali nás tam, protože ten manžel Umberto, chtěl koupit své manželce za porod diamantový prsten. Takže ty mé děti tam přišly s kazetou, abys ty paní, maminka vybrala a ta rok a půl stará holčička pořád plakala. Teď jí všichni přebalovali, snažili se jí dát napít, najíst, každý se kolem toho motal a já jsem v tu dobu ještě vůbec neuměla italštinu, takže jsem na ní mluvila česky. Věděla jsem, že mi asi nebude rozumět, ale tak, jak brečela u té maminky na té ruce, bylo tam asi deset dospělých lidí, tak já jí říkám česky na to italské miminko: Prosím tě, proč brečíš? Seš najedená, napitá, každej se tady kolem tebe motá a chlácholí tě, a ty nic. A to dítě se podívalo a ztichlo. A ta italská maminka se potom Paola ptala, čím jsem to udělala? Ano, oni rozumí tomu klidu. Ne tomu rozrušení. Oni mají jiné cítění a to je báječné. To mají takovou tu neušpiněnou část božství v sobě, která rozumí.

Mário Kubic: No a to my dospělí se teď, nebo aspoň já, se snažím, zase zpátky naučit. Zastavit se a mluvit sám se sebou, zklidnit se. Někdy mi to dá hodně práce, ale i tahle základní myšlenka, o které jsme mluvili, mě vedla k tomu, že vzniklo tohle představení. A když jsem se pak zpětně podíval na svůj život, tak jsem zjistil, že už dřív se mi děly opravdu zázraky. Já jsem měl spoustu otázek, než jsem potkal Matouše, který mi to teď všechno krásně vysvětluje (smích), tak jsem to dřív hledal sám. Potácel jsem se tím světem a jel jsem až do Peru. Tam jsem byl u šamanů a pomohlo mi to trochu urychlit to moje probuzení. Nicméně proč to říkám. Jak se dějí ty zázraky, jak se všechno skládá krásně dohromady, jak se ty kruhy uzavírají. Když jsem se vrátil po první cestě, tak mi zavolala nějaká paní redaktorka, kterou jsem

roky neviděl, a říká: Já bych s vámi chtěla udělat rozhovor, nemáte něco zajímavého? Řekl jsem: Mám. Tak jsem jí vyprávěl příběh, jak jsem šel za cestou poznání až do Peru. Tento rozhovor vyšel v jedněch novinách, které si přečetla na druhém konci republiky jedna dáma, která mě na to konto oslovila, a to byla Zdenička Kafková. Tenkrát mi volá cizí žena: Já bych s vámi chtěla mluvit a navázat s vámi nějakou spolupráci. Tak dobře, fajn. Tak mi dala adresu, abych přijel. Tak jsem přijel do Brna, až na danou adresu a najednou jsem stál před ordinací oční lékařky. A to jsem si myslel, že do všeho vidím. Tak asi ještě ne (smích). A vznikla tato spolupráce. Je to tak Zdeničko?

Zdenička Kafková: Dobrý večer. Ono to bylo totiž mnohem složitější. Začalo to několik let před tím. Já se zabývám charitativními projekty. Jendou jsem se dívala na televizi a Mário tam vystupoval v nějakém pořadu Jak si vzít milionáře. A hledali jsme moderátora. A jak se dívám na tu televizi, tak mě přišlo shora: To je ten pravý, kterého potřebujete. A protože mě všechno dlouho trvá, já si vždy řeknu, až zítra, pozítří a po pozítří, a pořád má člověk nějaké jiné projekty a spousty jiných starostí. My máme zahradu v Boskovicích. Moje maminka sbírá různé časopisy. Vždycky si to odloží a čte to. Já říkám: Mami, prosím tě, ty to nebudeš číst, hod' to sem, já to vyhodím. Teď jsem vzala tu haldu časopisů a spadlo mi to, a ten časopis se mi otevřel skutečně na té stránce, kde má Mário rozhovor.

Mário Kubec: To mě chtěla vyhodit.

Zdenička Kafková: A tím se mi to připomnělo, tak proč mu nezavoláš? Mário Kubec, westernové městečko Boskovice, to už je tak blízko. Tak to už musím něco pro to udělat. Už se mi to nabízí úplně samo. Tak jsme jeli na zahradu, trhali jsme rybíz, a tak pořád jsem nad tím přemýšlela. Říkám si, to je takové divné volat, ale nakonec jsem opravdu zvedla telefon a s Máriem jsme se domluvili. Mimo jiné jsem mu chtěla nabídnout charitativní projekt, aby nám to moderoval, a ještě jsem mu dala scénář pro děti. A Mário říká, v tom je moc lidí a bude to moc drahé, to je moc složité. Napiš scénář pro jednoho herce. Já jsem si říkala, že jsem v životě nic takového nedělala, nevím, jak bych to udělala, ale řekla jsem si, že pomoc vždycky přijde. Seděla jsem u počítače a něco jsem si psala. Teď mi přišlo z lékařské komory – Syndrom vyhoření u lékařů. A v tu ráno jsem věděla, o čem budu psát. Takže takhle to vzniklo. A na konec podle tohoto scénáře jsem napsala i knížku pro děti a doufám, že se nám podaří další spolupráce směřovaná pro děti, protože pro ně ráda píšu a cokoliv pro ně

dělám. Jsem Máriovi moc vděčná za jeho spolupráci. Vždy říkám, že jsem napsala tělo, ale Mário, Matouš i František tomu dali duši.

...potlesk...

Mário Kubec: Jenomže někdy má člověk pocit, že se zbláznil, protože my jsme s celou rodinou odešli z Prahy, kde jsem pracoval 35 dní v měsíci, měl tam představení, točil jsem a daboval. Ale pořád nás to táhlo pryč. Nevěděl jsem co to je, byla to taková obrovská síla, až jsme řekli: dost. Už z toho kolotoče vyjdeme pryč. Tenkrát jsme už měli dva malé kluky, tak jsme potřebovali, tak jsme je potřebovali nějak zabezpečit, tu rodinu. Do těch Boskovic mě přivedl kvůli Zdeničce film. Zpětně jsem si to spojit dohromady. Ono to nakonec nebylo kvůli filmu, ale kvůli tomuto setkání. Když jsme odcházeli, tak si všichni klepali na hlavu, že jsem se zbláznil. Někteří říkali, ten něco provedl. To není možný, aby odešel. Ale já jsem tam měl točit film, na který nebyly peníze. Než je sehnali, tak jsem tam jezdil 3 roky show na koních. Vůbec jsem na koni neuměl. Tak jako dnes stepovat. To bylo opravdu show. Oni mi řekli: S tímhle tím ksichtem ty můžeš hrát jedině indiána, takže budeš Vinetou. Tak jo, tak já vždycky přijdu, vy se kolem mě proženete s koňma, řeknu pár hezkých slov, a zase odejdu. Oni řekli: To né. Vinetou jezdil na koni. Říkám: Vy jste se zbláznili. Kolik mi je let? Jsme se učili jezdit jedině na divadelní fakultě, a to tak, abychom se aspoň udrželi a nespadli z něj, kdybychom hráli nějakého rytíře. Ne, musíš jezdit. Tak jsem začal celou zimu jezdit na tréninky. Naučil jsem se jezdit v sedle, a když už jsem se konečně udržel na tý kobyle, tak mi řekli: No ale indiáni jezdili bez sedla. A kdo mě dostane na toho koně? No to musíš vždycky naskočit ze země. A já jsem se to naučil. Prostě, když člověk chce a jde za nějakým cílem, ač je to neuvěřitelné, tak to dokáže. Tři roky jsem tam jezdil. Oni tři roky sháněli peníze na film. Ten film se nakonec natočil, a když se natočil, tak z toho westernového městečka udělali dinopark a moje mise skončila. Já neměl co dělat. Tak to je konečná, co budu dělat teď? Znovu navazovat kontakty v Praze? Co teď? Tyhle všechny otázky mě dovedli až do toho Peru, pak rozhovor, až mě nakonec zavolala Zdenička. Trvalo jí to dlouho, než pochopila, že jsem tam kvůli ní (smích). Takže jí také děkuji.

Matouš Ruml: Já děkuji Zdeničce, že tam Mário díky ní točil film, protože já ho taky točil, a potkal jsem se tam s Máriem. Ten si vzpomněl, že se mnou točil film, takže mi nabídl roli, a ve mně se ozvalo herecké ego, protože mi nabídl roli Boha, kdo by to nevzal (smích).

Mário Kubec: Někdo chce hrát v národním, on chce hrát Boha, no (smích).

Zdenička Kafková: Ještě bych k tomu něco dodala. Než bylo první představení, tak si všichni mysleli, že je to opačně. Že Mário bude hrát Boha a Matouš bude hrát druhou postavu, a pak byli překvapeni, že je to naopak. Když ta hra vznikala, bylo to opravdu krásné je pozorovat při těch zkouškách. Opakuji, že jsem jim vděčná, že se toho ujali, a že tomu věřili. Za to jim moc děkuju.

Mário Kubec: Ono to bylo totiž tak, že po těch třech letech, co jsem hrál Vinetou, tak už se mi ty kladáci opravdu omrzeli. Tak jsem si říkal, musím si zahrát někoho, kdo je úplně blbej nebo komu to tak nejde. My jsme psali scénář, že nám ta generace má co říct, že to není tak, že mladí jsou dnes jiní a za nás to bylo lepší. Naopak my si myslíme, že ti mladí nám mají co říct. Proto jsme i věkově hledali někoho ode mě mladšího. Byls prostě na radě. Ale já bych se chtěl zeptat, jestli vy se nechcete na něco zeptat? Že by se vám mohl splnit sen, promluvit si třeba s Bohem (smích).

Zdenička Kafková: Jestli k tomu ještě mohu říci. Občas jsem kluky viděla na zkouškách, kde bylo úžasný, jak spolu pracovali. To vznikalo kousek po kousíčku. Mário byl u nás, a tenkrát moje maminka říkala: Bylo by dobrý, kdyby tam byl step. A Mário říkal, jo, to by se mi taky líbilo a začal chodit do stepu. Člověk si uvědomí, co takové představení obnáší za práci. Dát tam Františka byl Máriův nápad. Kluci tam vymysleli spoustu takových věcí, které byly ku prospěchu představení.

Mário Kubec: Já vám můžu říct, že když jakoby nastoupíte na tu svojí cestu, která vám je daná nebo kterou máte jít, tak se to tak krásně všechno skládá. Musíte proto pochopitelně něco udělat, ale cítíte, že jdete správnou cestou. Říkám to správně nebo?

Ivanka A.: No říkáš to správně. Já se musím k něčemu Mário přiznat. Odjakživa tě miluju, Mário, ale nikdy jsem nevěděla, jak se jmenuješ. Občas to jméno kolem mě prolitlo, ale nedokázala jsem si ho spojit s tvou vizáží. V roce 2012, na jaře, jsem dostala email, kde figuroval Mário a Petruška, kdy jsme se domluvili a já jsem 9. února dorazila do Boskovic a vůbec jsem netušila, že jedu za hercem. Pro mě to byl nákej Mário Kubec s Petrou Kubicovou a Petruška mě přišla přivítat do hotelu a říká: Já vás moc ráda poznávám, potýkali jsme si, a pak mi ještě říká: Já mám na tebe ještě prosbu. Jsou dvě možnosti. Buď přijde můj manžel za tebou do hotelu a dáte si spolu večeři a strávíte spolu večer (smích). To jsem teda koukala jako tele.

Anebo přijdeš k nám na večeri, ale my máme tři děti a to je takový hektický. Já říkám: Já rozhodně nebudu trávit někde sama s tvým manželem večeri. A pak mi to došlo. Protože jsme přišli k jejich bytu, tam bylo hodně botiček, vyběhl pejsek, já si sundávám boty, najednou se zvednu a vidím, jak jde ke mně a říká: Dobrý den, já jsem Mário. A já jak to tele mu říkám: Jéé, vy jste herec. A pak už jsem samozřejmě věděla, která bije. Tímto vám chci říct a ukázat, že i Bůh může být tele (smích). Ale pak to navazovalo, protože jsme se setkali v červenci, kdy jste přijeli za mnou. Tam jsme si moc hezky popovídali a tam už z Mária vypadlo, že má záměr udělat tuhle hru, věděl, že scénář existuje. Matouši, musím vám hodit poklonu. Já jsem tenkrát doporučovala typ herce, protože se znám s Tomášem Klusem, on bydlel jako první nájemník u nás v Konšelské ulici. Pokud nebude moct Tomáš Klus, najdi někoho, kdo je takhle úžasně čistej. Protože lidi potřebují cítit čistotu z toho člověka, a vy to splňujete, Matouši.

...potlesk...

Matouš Ruml: Já děkuji. Mám pocit, že jsem to právě Mário na zkouškách špinil. Musím říct, že my jsme s Máriem na takové herecké velmi dlouhé cestě porozumění a chápání, že to pro nás někdy bylo těžký. Myslí, že jsme odlišné typy, herecké i v přístupu k práci. Já jsem ho od té práce pořád brzdil, Mário né, počkej, klid... a Mário naopak: Joo, pojd' ted' hned, pojd'... Střetli jsme se takhle dvě energie, že jsme byli každý tomu druhému učitelem. Musím říct, že to byla velmi zajímavá cesta. I do ted', kdy řešíme jen termíny. Je to hrozně hezký. Cíl je jasnej, protože bůh tam jde skrz nás všechny, to máme společný. Ale ta cesta, ta práce, jak si předáváme ty kolíky toho, že jeden tomu nevěří, že druhý to chce hned, je těžký, že tohle bych od Mária vůbec nečekal nebo on ode mě. Je úžasný, že ten výsledek je podle mě vždy úžasnej a stejně dobrej. Já se nechci moc chválit, to není, že bych říkal, že to je kvalitní, to ne, ale vše je dobré (smích).

Ivanka A.: Můžu mít na vás otázku? Stál se vám nějaký renonc?

Mário Kubec: A jéje. No stal. A někdy to zachraňujeme tím, že potom přidáváme ještě něco navíc.

Matouš Ruml: Ne nějak závažnej, né?

Mário Kubec: Né, tak závažnej ne. Ale třeba takový: Prdni si a bude druhá. To když jsem slyšel poprvý, tak mi spadla čelist.

Matouš Ruml: *On za mnou fakt chodil a říkal: Tohle neříkej Matouši, to je moc. A přitom na zkouškách: Jseš málo vtipnej! Pojd', musíš bejt víc jako mladej. Pak řeknu, prdni si a bude druhá, a on se z toho málem to. žejo.*

Mário Kubec: *No hodně to omlazoval. Jsem se držel při zemi. Ale stejně nejkrásnější je ta cesta, jak jsme zkoušeli, jak jsme se poznali navzájem. Ta hra Víkend s Bohem byla motivace, takže všechno je o té cestě. To je pro mě teď opravdu nejdůležitější, užívat si tu cestu. Někdy je to hodně těžký, ale uvědomit si, že tady a teď si to procházím, tady a teď si to užívám se vším plus i se vším mínus, a že to je to nejvzácnější. Vždycky si vyprávíme, co se nám po té cestě stalo, než jsme přišli do divadla, než jsme přišli domů. Ale ta motivace byla přijít domů, přijít do divadla. Ta cesta je nejvzácnější, co prožíváme v životě.*

Zdenička Kafková: *Můžu ještě něco říct? Mě se někdy lidi ptají: Jak se ti spolupracuje s tím Máriem? A já říkám: No, my ani spolu nespolečně pracujeme, my si spíš telefonujeme. My si domluvíme schůzku a on už stojí mezi dveřma a řekne: Už jsme měli být někde jinde. Jak říkal Matouš, protože věčně pospíchá, tak to je v podstatě naše spolupráce.*

Mário Kubec: *Je to pravda, no. Snažím se teď brzdit. Ale třeba ten scénář, my jsme celou hru připravovali se všemi možnými problémy rok a půl. Tak já doufám, že další počin už bude mít kratší dobu.*

Zdenička Kafková: *Fakt je, že ta hra si žije už svým vlastním životem. Každé to představení je jiné. Já jsem samozřejmě nebyla na všech, ale každé to představení, musím říct, je jiné, že Maty? Je to tak?*

Mário Kubec: *Taky se to řídí podle diváků, protože po každý je jiná skvadra diváků. Po každé se smějí na něco jiného. Čemu se směješ? To je pravda. A tím je to krásný, tím je to živý. Kolikrát se mě lidi ptají: Vždyť hrajete tu hru spoustu let, neomrzí vás to? Ale ono to neomrzí. Sice ten text je tam stejný, ale pořád jste ve střehu, protože ty diváci reagují pokaždé na jiným místě. Podle toho je to pořád živý organismus.*

Ivanka A.: *Já teď zdánlivě odbočím, protože když člověk dostane takovouhle nabídku, začne pracovat na téma „Bůh“, tak mu musí věřit. Musí skutečně vědět, že ten bůh existuje. A my jsme se setkali u mě, zažili jsme nádherný setkání s manželi Kubecovými. Já si myslím, Mário, že jsi tam právě taky zažil to svoje Božství, který malinkou chvíli někde chybělo, což poznamenalo jednu levou nohu. Tam zažil to, že*

když odcházel, tak ta noha nebolela. A já pořád vidím, když jste odcházeli, jak jsi stál na tom schodišti a pořád si zkoušel, jestli to náhodou nezabolí, a chtěl si, aby to zabořelo, ale ono to tam nebylo. A pak dokonce po nějaký době se setkal s lidmi, kteří se nezachovali právě dobře, a znova prožil pocit, že to nebylo dobré, co udělali a ta noha začla na malý okamžik znovu bolet. Tohle jsou okamžiky, kdy si uvědomíte pravdivost věcí a informací, které se dějí ve vašem životě. A to tomu životu dodává tu šťávu, tu opravdovost, kdy víte, že ta cesta je správná, že si nic nevymýšlíte, nenalháváte. Je to důležité pro lidi, kteří pracují pro velikou diváckou obec, protože by bylo hodně těžké nevěřit tomu, co dělají, a že někoho klamou. A tohle je důležité. Takže Mário je taky takovej pokusnej králik.

Mário Kubec: *Já vůbec zkouším na sobě spousty věcí. Ale teď, vždycky když mě začne něco bolet, tak si říkám: Hurá, buď rád, splácíš.*

Ivanka A.: *Výborně, výborně (smích). Učíš se japonsky.*

Mário Kubec: *Tak jooo (smích).*

Zdenička Kafková: *Já si myslím, že každý člověk nejlépe zná sám sebe. A důležité je, aby každý zůstal věrný sám sobě. A chtěla jsem se zeptat: Nechcete se na něco zeptat?*

Dotaz z publika: *Jakou máte odezvu na vaše představení? Jak to lidé pojmají – téma Bůh?*

Mário Kubec: *Já osobně jsem byl naprosto v šoku, protože to je tak ze života. Aniž bysme tušili. My když jsme to zkoušeli, tak jsme to zkoušeli jako tragédii, ale opravdu. A čím dýl jsme to s Matoušem zkoušeli, a také jsme to zkoušeli dlouho, protože Matouš furt nemohl (smích). Tak čím dýl jsme to zkoušeli, tím jsme si oba dva uvědomovali, co říkáme za pravdy. Když si to uvědomíte, tak si říkáte: Jak ty lidi budou reagovat? Z toho se všichni zblázníme... A když jsme měli premiéru, tak jsme se otáčeli, jestli nemáme něco nalepenýho na zádech, protože ty lidi řvali smíchy. Ivanka byla na premiéře, Zdenička taky. To bylo prostě něco neuvěřitelnýho. A tohle pochopení se táhne pořád dál. Ať jsou tam lidi, kteří už se probudili, jsou nakročeni, nebo už vědí, o čem to je, tak to je úplně jedno. Proto máme to představení tak rádi, protože se v tom může najít každý. Já jsem na svých stránkách poprosil ty diváky, kteří nám psali, a co nám pořád píšou, jestli můžu jejich ohlasy dávat na své stránky. Oni řekli: Jasně, určitě jo. Tak je tam dávám. Jsou vybrané opravdu jen střípky, protože těch ohlasů bylo mraky a byly všechny par excellence, to se opravdu*

nechlubím, opravdu je to tak. Takže to je odpověď na tu otázku. My jsme měli snad kromě jednoho představení, že při děkovačce diváci vždy vstal, prostě úžasný. Byli jsme z toho úplně v šoku, ale je to tak.

Matouš Ruml: Já můžu jen za sebe říct, protože tam je toho tolik, těch témat a věcí, že jsem říkal Máriovi: Vždyť to ti diváci nemůžou vůbec vstřebat. Po půlce budou ty lidi psychicky vydeptaní z toho svého a jeho života, že všichni odejdou. Právě tím, že je tam toho tolik, tak se nemůže stát, že by se ho to nedotklo nebo že se tam nevidí, nebo že tam nevidí někoho blízkého vedle sebe. Já jsem to hodně ze začátku živil svým strachem z toho, jak to publikum přijme nebo nepřijme. Hrozně jsem se toho bál. A Mário mě uklidnil v půlce zkoušení, kdy šel úplně nadšenej na zkoušku a říkal: Ne, Maty, v klidu, mě se o tom zdálo. Mně se zdálo o premiéře a bylo to výborný, úplně skvělý, lidi budou stát, budou se řehtat. A já říkám: Čemu se tam budou smát? Ale fakt mě tím uklidnil, protože vypadal přesvědčivě. A premiéra dopadla tak, jak dopadla, že ta odezva lidí byla úplně geniální. A ještě se nám nestalo, že by někdo odešel nebo že by někdo za námi přišel po představení a chtěl nám rozbít hubu. To se nám nestalo (smích). Naopak lidi říkají, že to je přesně to, co chtějí na jevišti vidět, co si chtějí z divadla odnést domů. Což je jeden z důvodů, proč jsem do toho šel, proč to dělám. Byl jsem pět let v angažmá, a ne vždy jsem tam dělal věci, co bych chtěl. Všechny role jsem dělal rád, ale to, co chci z divadla jako herec předat lidem, tak ta cesta je asi podobná tomuhle, to to splňuje. Takže já jsem šťastnej.

Mário Kubec: A proto ten proces přípravy byl tak dlouhej. Jak všechno se vším souvisí, tak se nabalovaly další a další témata, takže tam jsou partnerský vztahy, děti, rodičovské problémy. Tam je taková všehochuť, že se tam asi každý trošičku najde. Reakce byly úžasný od kamarádů, kteří přišli poprvý na představení. Tak říkali: Ty vole, tys to tam normálně opsal, to není možný, tohle to je přesně moje... tys mě dostal! A vynadali mi teda (smích)., v dobrým slova smyslu.

Zdenička Kafková: Ještě bych si dovolila k tomu říct, že rozdíl mezi mnou a Máriem je ten, že je to jeho profese. On je výbornej herec a režisér. On to bral opravdu jako pracovní (srdcovou) záležitost. Kdežto pro mě, když to není má profese, pro mě to byla zábava. Já jsem se u toho nasmála. Tvořili jsme třeba jednu scénu (jak si dá do pračky červenou ponožku) a já jsem říkala: Mário, já bych si to představovala takhle... Ted' se dívám na Mária, on se tak na mě dívá a usmívá se. Tak si říkám:

Fajn, tak se mu to líbí. A on mě říká: Máš obráceně papuče. Zažili jsme u toho legrace, bylo to fajn.

Dotaz z publika: Chtěla jsem se zeptat paní doktorčky, kde berete čas na takovouhle krásnou činnost, my děláme také na očním (smích) a jestli se můžeme těšit na další takovouhle krásnou hru?

Zdenička Kafková: Děkuji za chválu. Abych pravdu řekla, kde jsem na to brala čas, to opravdu nevím. Kde pracujete na očním? Moje sestra a mamka jsou oční lékařky tady v Brně. Tak to se určitě potkáme na nějakém semináři. Opravdu je to po troškách. Měla jsem samozřejmě pracovní povinnosti, rodinu, atd., takže ani nevíme, jak to vzniklo, vid' Mario, nějak to vplynulo. Ze všeho nejdůležitější je, mít o čem psát, pak už to jde samo.

Mário Kubec: Taky hezký už bylo (nevím přesně ten počet, ale Zdenička napsala deset stránek a řekla: Tady to máš. Říkám jí: Počkej Zdeni, ale deset stránek, to máme tak za půl hodiny odehraný. To to budu muset hodně natahovat, to musí být víc. No tak já něco ještě připišu. A bylo jich patnáct. Říkám: No to je stěží tak první půlka, piš ještě dál. Takže i tímto se to vlastně brzdilo hodně. (smích)

Zdenička Kafková: Já to teda musím prásknout, že on mě hrozně honil totiž. A pak si odjel do Peru a vrátil se a říká: Už to máš? A já říkám: Mám, tady to máš. Pak se ptám: Mário, už sis to přečetl? Já jsem ještě neměl čas.

Mário Kubec: Když to ještě upřesním. Zdenička mi dala vždycky nějaké stránky a na té stránce bylo třeba deset vět. A ty to tam pak rozvětviš. Takže tím se to taky hodně brzdilo (smích). Ale děkuju za podporu. Já taky doufám, že příště už to bude kratší doba, že se něco narodí.

Zdenička Kafková: No to opravdu nevím. Já, jak jsem mluvila o tom unaveném andílkovi, my jsme se domluvili, že první bude pro děti, takže Mário si vždycky vzal ty listy a pak to tam technicky dopsal jako scénář, uvozovky. Paní tchýně to přepisovala, takže to byla taková kolektivní práce. A tam je u toho scénáře důležitý, že to člověk napíše a nevádí nějaké gramatické chyby, protože to čte jen Mário a Matouš, takže to nevádí.

Dotaz z publika: Chtěl jsem se zeptat. Mário mluvil o hlásné troubě. Napadlo mě se zeptat, jestli na jevišti jeden druhého překvapíte?

Mário Kubec: *Vždycky se to stane. U tohoto tématu je dost ošidný, si pustit jak se říká hubu na špacír, protože to je docela těžký. Ale ano. Já myslím, že na každým představení jsem tě něčím překvapil (smích). Ne co jsem neřekl, ale co jsem řekl třeba navíc.*

Matouš Ruml: *Jo on Mário má víc textu, tak se mu to hůř učí. Takže pak čekám, co řekne. Já si hodně měním slovosled nebo občas zaměním slovíčko. A Mário, to je stará škola, zůstal viset, a já jsem za Boha reagoval dál, a on: Ty sto neřekl. No jo, ale já jsem použil jiný slovo. Řekl jsem to podobně. Takže já jsem se musel naučit text přesně.*

Mário Kubec: *To určitě, protože já tady třeba stojím u okna, koukám z něj a on říká: No, a existují ještě jiná řešení (to je ve scénáři). A já říkám: Jaká?*

Matouš Ruml: *A já místo toho říkám: A existuje i jiné řešení.*

Mário Kubec: *No a já ticho. (smích)*

Matouš Ruml: *Protože je línej říct: Jaké?*

Mário Kubec: *Si myslíš, že když jsi mladej, že si budeš takhle proplouvat. Né, hezky se to naučíš. Takže to taky hodně zdržovalo při zkouškách. (smích)*

Matouš Ruml: *Když jsem dostal první verzi scénáře. Tak mi vadilo, že se hned v počátku provalí, že jsem Bůh. To se mi nějak nelíbilo, tak jsem říkal, pojd'me hrát, že je to někdo z nás. Takže jsem jim to tam zpřeházel, kdy oni na tom dělají rok a půl a pak nákej mladej přijde, udělá škrt škrt škrt, bude to takhle... tak to taky byla cesta. Dokonce jsem navrhoval, a to se Máriovi ani Zdeničce nechtělo, že na konci si vezmu peníze a ukradnu ten telefon. (smích)*

Mário Kubec: *To je pravda. To jsem mu zatrhnul okamžitě.*

Matouš Ruml: *Ale proč ne? Proč by Bůh nemohl skrz toho zlodějíčka mluvit, že on uvěří, že je zloděj. Nebo že bych já ještě zvedl telefon a řekl: Jó, ten debil mi uvěřil, dobrý. Tak to pojd'te vybilít, on usnul. Že bych byl opravdu zloděj.*

Ivanka A.: *Matouši, já bych to asi udělala, abys vyzkoušel, jestli Mário, teda Tomáš, umí odpouštět.*

Matouš Ruml: *Ale i kdyby on měl vybilenej byt, zas by věděl, co se svým životem. (smích)*

Mário Kubec: *A říkal bych si, to je krásný, zase platím. Hurá. (smích)*

Dotaz z publika: *Já jsem se chtěla zeptat, jestli paní doktorka znala přednášky paní Adamcové?*

Zdenička Kafková: *Já jsem je neznala. Mě až Mário, když jsme to skoro měli napsané, potom dal ty přednášky.*

Dotaz z publika: *A myslíte, že byste to dneska napsala trošičku jinak, po poslechu těch přednášek, když už je znáte?*

Zdenička Kafková: *Těžko říct, co bych, kdyby. To jde dost těžko. Já jsem to psala a tvořili jsme to s Máriem před rokem a půl. Řekla bych, že každý má to vidění trošku jinak. Každý má svojí cestu. Mě přišlo několik témat, třeba i o drogách, ale to byla taková sféra, že mi přišla informace, abych se do toho nepouštěla. To je tak rozsáhlá a závažná otázka, do toho se nepouštěj. Takže jsme se snažili zaměřit na problémy, které nás všechny trápí. Tvořili jsme to ze srdce, jak jsme to cítili. Nevím, jak bych cokoliv napsala dnes. Protože člověk se vyvíjí, ale každý máme svoji cestu. Přečetla jsem hodně knížek. Nevíme vůbec nic, víme toho strašně málo. Aspoň já, sama za sebe musím říct, že čím víc jsem toho četla, tak tím méně jsem toho věděla. Řídila jsem se intuicí, tak jak mi to přišlo a jak jsem to cítila. (potlesk)*

Mário Kubec: *A taky jsme chtěli a pořád jsme si to opakovali, že oslovíme všechny. Proto jsme chtěli plnohodnotné divadlo, proto divadelní hra, protože myšlenek jsme měli na předání hodně. Mohli jsme to udělat tak, jak to dělá např. geniální Jarda Dušek, ale tam jdou lidi, kteří už o tom něco vědí, jsou k tomu načichlí a chtějí se posunout dál. Měli jsme touhu přitáhnout do divadla další a další lidi, aby se probudili. Takže i z toho důvodu jsme zvolili jak tématicky, tak i okolím divadelní hru.*

Zdenička Kafková: *I v té naší hře je řečeno, že vše má svoji cestu. Jinou cestu má paní Adamcová, jinou Matouš, jinou Mário, jinou mám já, jinou každý z vás. Každý jde životem tak, jak to cítí. Nemůžeme být všichni stejní. Každý k tomu, co hledá a nalezne, dojde jinak. Cíl je stejný, ale cesty jsou různé.*

Ivanka A.: *Ano. Ještě k tomu dodám to, že nás ten osud stejně spojil. Takže ta spolupráce navazuje. Je to dobře tak, jak to je, přestože můj pohled je maličko výraznější, ostřejší, ale také se v uvozovkách věnuji jiné činnosti, ale je to pro ty nejširší vrstvy. To znamená pro všechny. Tam si každý vybere tu svoji pravdu, která tam je. A i ta nejvyšší tam samozřejmě je. Takže každý z vás si potom může podle své šablony, kterou už načerpal do této chvíle, jakoby porovnat s čím souhlasí a s čím ne. Víte, před mnohými lety, když ke mně chodili lidé, chodila většina žen. Já už jsem o tom mluvila. Bylo velmi málo mužů, což se v této době změnilo, protože planeta je připravená a teď to zasahuje skutečně všechny. I vás, kteří jste o tom dříve nechtěli ani slyšet, ani nemohli, tak najednou se probouzí. Vidíte věci jinak a osaháváte si je, protože ta praxe je připravená. Tady je důležité něco jiného. Dřív, když ke mně přišlo asi 10-15% mužů, tak ti se mě báli. Oni si mysleli, že je to nějaký druh magie nebo čarodějnictví. Já jsem se vždycky smála a říkala jsem jim: Prosím vás, každý člověk se učí, není čeho se bát. Máte to i v životě, když půjdete po ulici nebo když půjdete k někomu na návštěvu, rozhodně život probíhá tím, že když něco vidím, tak buď s tím souhlasím, anebo s tím nesouhlasím. Nikdo vás nemůže nikdy donutit k ničemu opačnému. To je totiž pravda nitra, kterou nemůže nikdo zdeformovat, když mu to nedovolíte. A tohle je důležité vědět. To znamená, že já jako člověk můžu přijít kamkoliv, kde budou jakékoliv informace, ale naberu jen to, s čím budu souhlasit, anebo si nenaberu to, s čím souhlasit nebudu. Není se čeho bát. (potlesk)*